

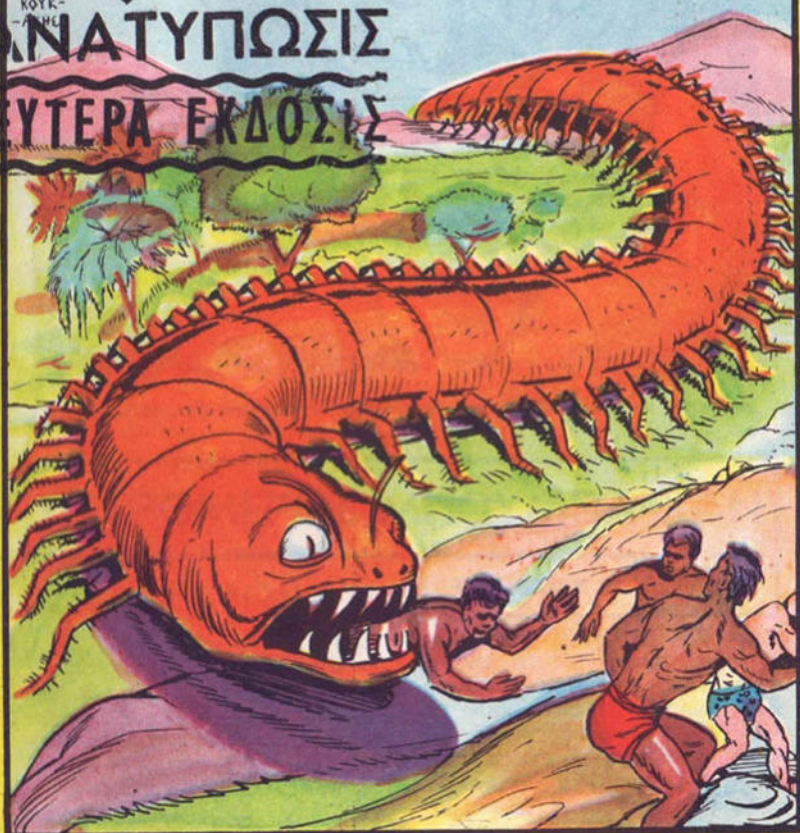
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
95

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΩ-ΜΠΑΧΑΝ

ΚΟΥΚ-
-ΛΗΛ
ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Ο Κραγιαμπού συγκρατεί άνήσυχος τόν έξαγριωμένο πατέρα του.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥΜΠΑ-ΧΑΝ

ΤΟ «ΙΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ».

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ο Μπούμπα - Χάν, ένας τρομακτικός σκελετωμένος καθαλλάρης, πετάει, πάνω άπό τη Ζούγκλα, μιά άγρια νύκτα με καταιγίδα, κεραυνούς και νεροποντή.

‘Ο άπαίσιος αυτός θρυκόλακας ρίχνει άπό ψηλά μικρές πυρίνες μπάλλες πού τό

νερό της βροχής δέν καταφέρνει νά τις σθήση. “Ετσι φουντώνουν στίς φλόγες όλα τά γύρω άπό τη σπηλιά του Ταρζάν γιγάντια δέντρα. “Ενώ ό φοβερός ίπτάμενος καθαλλάρης, εξακολουθώντας νά πετάη πάνω άπό τη φλογισμένη αυτή περιοχή, ούρ-

λιάζει :

— Θά σᾶς κάψω ζωντανούς! Κανένας σας δὲν θά γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου!

“Ὁμως ξαφνικά ἕνας δυνατός κρότος σάν ἀπὸ ἔκκρηξι ἀντηχεῖ. Καὶ κάτι ἀναπάντεχο κι ἀπίστευτο ἀντικρύζουν τὰ μάτια τῶν ἡρώων μας πού τὸν παρακολουθοῦν μὲ ἀνασηκωμένα κεφάλια.

Βρίσκοντ' ἐκεῖ — στὴ σπηλιά τοῦ “Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας — ἐκτός ἀπ' αὐτὸν καὶ τὴ συντρόφισσά του, καὶ ὁ Γκαοῦρ μὲ τὴν Ταταμπού, ὁ Κραγιαμπού μὲ τὴ Βάντα καὶ ὁ Χουχοῦ.

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ :

Ἄμεσως μὲ τὸν τρομακτικὸ κρότο, τὸ κορμὶ τοῦ ἱπτάμενου θρυκόλακα θγάζει μιά ἐκτυφλωτικὴ λάμψη. Καὶ τινάζεται στὸν ἀέρα !

Ταυτόχρονα μιά γνῶριμη φωνὴ ἀντηχεῖ :

— Πᾶς κ' ἐσὺ καλλιὰ σου! Σοῦ τὴ μάσσησα τὴν ψυχάρα! (*)

.....

Ὁ μικροσκοπικὸς διαβολέμενος νᾶνος — ὅπως ξέρουμε — εἶχε, ἀπὸ ὧρα, φύγει ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν μέσα στὴν μπόρα καὶ στὴν κοσμοχαλασιά πού γινόταν.

Εἶχε πάει, ὅπως εἶδαμε, στὴν ὑπόγεια κατακόμβη τοῦ παντοδύναμου Μάγου Νάχρα Νάου.

Ὁμως ὁ μονόφθαλμος σκε-

λετωμένος γέροντας δὲν θρίσκόταν στὸ ἀπαίσιο ἄντρο του. Μιά τερατόμορφη γρηᾶ στρίγκλα πού ἦταν ἐκεῖ, τοῦ εἶπε πὼς ἔφυγε μέσα στὴ μπόρα καθάλλα στὸ μαγικὸ μαῦρο ἄτι του.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν περιамένει ν' ἀκούσῃ περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ ἱπτάμενος τρομακτικὸς καθαλλάρης τῆς νύκτας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν φοβερὸ Νάχρα Νάου.

Κι ἀρχίζει νὰ στίθῃ τὸ κεφάλι του σάν λεμονόκουπα γιὰ νὰ κατεβάσῃ καμμιὰ καλὴ ἰδέα. Πρέπει νὰ βρῇ κάποιον τρόπο νὰ σώσῃ τὸν Γκαοῦρ, τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴ θανατερὴ ἐπιδρομὴ τοῦ ἀπαίσιου Μάγου !

Καὶ νά: Σὲ μιά γωνιά τῆς ὑπόγειας κατακόμβης, ἀντικρύζει τὸ χοντρὸ σκωροφαγώμενο βιβλίον μὲ τίς τομαρένιες σελίδες. Αὐτὸ πού ἔκλεινε μέσα του ὅλη τὴ σοφία τῆς Μαύρης Μαγείας!

Ὁ νᾶνος κάνει νὰ πάῃ κοντὰ στὸ «Ἱερὸ Βιβλίον», μὰ ἡ γρηᾶ Στρίγκλα τὸν ἐμποδίζει. Κανένα χέρι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀγγίξῃ. Καὶ κανένα ἄλλο μάτι δὲν πρέπει νὰ διαβῇ τὴς μαγικὲς του συνταγῆς!

Ὁμως ὁ Ποκοπίκο δὲν τὰ σηκώνει κάτι τέτοια. Μὲ μιά γερὴ του χατζαριά στὸ κεφάλι τῆς τερατόμορφης γερόντισσας, τὴ σωριάζει κάτω ἀναίσθητη. Καὶ λεύθερος πιά, ἀρχίζει νὰ ξεφυλλίσῃ τὸ χοντρὸ πρωτόγονο βιβλίον πού οἱ σελίδες του εἶναι ἀπὸ παλῆα

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀριθ. 94.

κιτρινισμένα και μισοσάπια
τομάρια ζαρκαδιών...

ΟΙ ΜΑΓΙΚΕΣ ΦΛΟΓΕΣ

‘Αλλά ἄς παρακολουθήσου-
με καλύτερα τὰ γεγονότα :

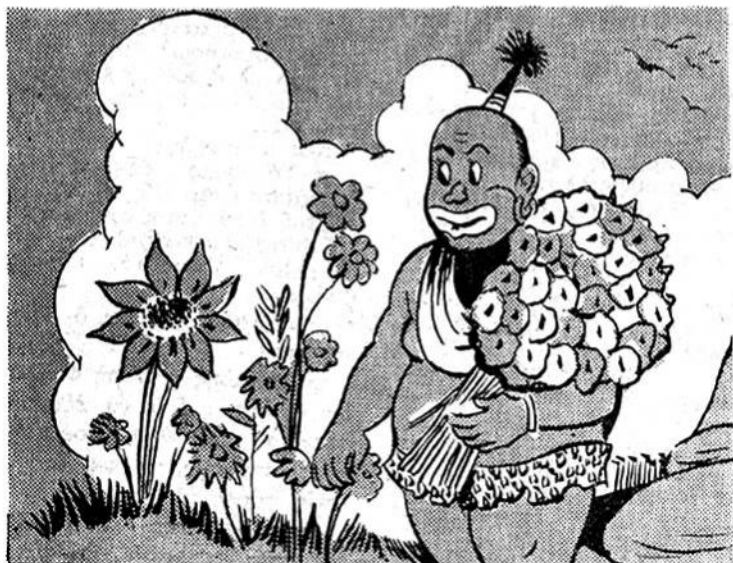
‘Ο Ιπτάμενος Καβαλλάρης,
ὅπως εἶδαμε, θγάζοντας ἐκ-
τυφλωτική λάμψη και κάνον-
τας ἐκκωφαντικό κρότο, τινά-
χτηκε στὸν ἀέρα κι' ἐξαφανί-
στηκε στὸν μανιασμένον οὐ-
ρανὸ τῆς τραγικῆς νύκτας.

Τότε ἀκούστηκε κοροϊδευ-
τική ἢ φωνὴ τοῦ διαβολεμμέ-
νου νάνου :

— Πᾶς κ' ἐσὺ καλλιὰ σου!
Σοῦ τῇ μάσσησα τὴν ψυχά-
ρα !

Ταυτόχρονα μὲ τὴν ἀνατί-
ναξι τοῦ μεταμορφωμένου
Νάχρα - Ντοῦ και κάτι ἄλ-
λο ἀναπάντεχο γίνεται : Οἱ
τεράστιες κι ἀδάμαστες ἀπὸ
τῇ θροχῇ φλόγες, ποὺ ἔχουν
φουντώσει στὰ γύρω ἀπὸ τὴ
σπηλιά αἰωνόβια δέντρα, ἀρ-
χίζουν ἀμέσως νὰ σβήνουν.
Εἶχαν χάσει μὲ μιᾶς τὴ μαγι-
κὴ τους ἰδιότητα ν' ἀντέχουν
στὸ νερό !

Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς οὔτε
τὸ παραμικρὸ κλαδάκι δὲν
θρίσκεται ἀναμμένο. Ἡ φο-

Θλιμμένη ἡ Χουχού μαζεύει ἀγριολούλουδα γιὰ νὰ στολίσι τὴ
νεκρὴ Τασμπού.

θερή πυρκαϊά έχει σθήσει για πάντα !

‘Ο Ποκοπίκο πού θρισκόταν σέ μικρή απόσταση από τη σπηλιά, τρέχει τώρα στο άνοιγμά της. Είναι ο άμοιρος σέ κακά χάλια από τη θροχή. Το νερό τόν έχει ποτίσει μέχρι τὸ κόκκαλο. Μοιάζει σάν θρεμμένη γάτα!

‘Εκεί στην είσοδο τῆς σπηλιάς βρίσκονται ο Γκαούρ, ο Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμπού, ο Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ἡ μελιστάλακτη Χουχού.

‘Η πυγμαία ρωτάει τὸ νᾶνο :

— Καλὲ εἶδες, χρυσό μου, πὼς ἔσκασε ὁ ἀεροπόρος τοῦ ἱππικοῦ; Καλὲ γιατί νά ἔσκασα; ἔτσι, ὁ φουκαράς;

— Θά εἶχε... παραφάει ! μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο.

Κι’ ἀμέσως, ἀρχίζει νά ἐξηγῇ στοὺς ἄλλους :

— ‘Εγὼ τὸν κανόνισα, ἀδερφέ μου!...

— Ποιόν; ρωτάει ἡ Τζέιν.

— Τὸν καθαλλάρη τὸν πετούμενο! ‘Ο μπαρμπα Κύκλωπας ἦτανε. ‘Ο Ναχραντούκος, δηλαδή.

— ‘Ο Ναχραντού! κάνουν ὅλοι κατάπληκτοι καὶ μ’ ἓνα στόμα.

— Ναί. Εἶδε κι’ ἀπόειδε πὼς δὲν ξεμπερδεύσατε συναμετάξυ σας, κι’ ἦρθε νά σας ξεμπερδέψῃ αὐτός; Μὲ ἀντιλήθεοθε;

— Κ’ ἐσύ πὼς τὸ ξέρεις; ρωτάει ὁ Ταρζάν.

— ‘Εκεί στην κατακόμπα του πήγα σάν ἐφυγα. ‘Αμέ, τί νόμιζες; πὼς θγῆκα νά κάνω

θόλτα στὴ λιακάδα; Χά, χά, χά!...

— Μίλα, λοιπόν! Λέγε μας, τί συνέβη! τὸν διατάζει ὁ Γκαούρ δυνατά κι’ ἀπότομα.

‘Ο Ποκοπίκο παραξηγιέται :

— Πρῶτον: ἀγριάδες δὲν σηκώνω! τοῦ λέει μὲ περιφρόνησι. Καὶ δεύτερον: ὁμιλῶ μόνον ὅταν γουστάρω τοῦ λόγου μου! Καὶ οὐχί ὅταν γουστάρῃ ἡ ἀφεντιά σου. ‘Αμέεε;

— Λέγε, γλύκα μου! τοῦ κάνει παρακλητικά ἡ Χουχού.

‘Ο νᾶνος κόβεται:

— ‘Εν τάξει, μαμζέλ! ‘Αφοῦ μὲ περικαλεῖς περικαλετά, θά ὁμιλήσω! Πλὴν ὅμως οἱ χεροῦκές σου νά κάτσουνε φρόνιμα. ‘Οχι στράκες καὶ τὰ τοιαῦτα!...

Καὶ τοὺς ἐξηγεί :

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, διαβάσας ἐμβριθῶς τὴ θιθλιάρα τοῦ Ναχραντούκου, θρῆκα τὸ ἀντιφάρμακο γιὰ νά τὸν κανονίσω, ὅπως τὸν κανόνισα!...

— Δηλαδή; ρωτάει ὁ Κραγιαμπού.

— Δηλαδής ἡ ‘Ιερὴ Φυλλάδα ἔγραφε : Γιὰ νά ἐξοντώσης ἓναν καθαλλάρη πού καλπάζει στὰ ὕψη, πρέπει νά πῆς τρεῖς φορές τὴ μαγικὴ λέξι «Κουχαζουχαράτ»! Τὸ ὁποῖον τὴν εἶπα ντεκλαρέ. Καὶ ὁ λεγόμενος ἔσκασε στὸν ἀέρα σάν βαρελόττο τῆς ‘Αναστάσεως! ‘Αντιλαθοῦ !

ΟΙ ΠΡΟΣΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Στό μεταξύ, ή καταιγίδα καί ή νεροποντή έχουν αρχίσει νά κοπάζουν. Σέ λίγο σταματούν έντελώς. Καί ό κατάμαυρος—βαρύς ούρανός τής Ζούγκλας ξαναγίνεται ξάστερος, όπως καί πρίν...

Ό Ταρζάν δέν έχει ξεχάσει τήν προηγούμενη παρεξήγησί του μέ τόν Γκαούρ. "Αν καί αὐτός εἶχε προσβάλει, κατά τό χειρότερο τρόπο, τό καλόκαρδο μελαψό παλικάρι. Ἐνῶ ἐκεῖνος, ὅχι μονάχα δέν ἀπάντησε στίς θανάσιμες προσβολές του, μά ἀντί νά φύγη, εἶχε κρυφτῇ μαζί μέ τήν Ταταμπού γιά νά τόν βοηθήσῃ. Γιά νά τόν σώσῃ τή στιγμή πού κινδύνεψε!...

Κι' ὅμως, ὁ ὑπέροχος "Αρχοντας τής Ζούγκλας μέσα στά τόσα του προτερήματα, ἔχει κι' ἕνα ἐλάττωμα: Εἶναι ἐγωϊστής. Καί τό ἐλάττωμα αὐτό εἶναι, ἀλλοίμονο, τό χειρότερο ἀπ' ὅσα μπορεῖ νά ἔχῃ ἕνας ἄνθρωπος. Γιατί τόν κάνει νά φέρεται ἀσχημα καί προσβλητικά στούς συνανθρώπους του. Καί ἀντί νά κερδίζῃ τήν ἀγάπη καί τή φιλία τους, νά γίνεται ἀντιπαθής καί μισητός!...

"Ετσι καί τώρα ὁ Ταρζάν—ξεχνώντας τί εἶχαν κάνει γι' αὐτούς ὁ "Ελληνας γίγαντας καί ή συντροφισά του—τούς λέει ψυχρά :

— Ἡ περιπέτειά μας μέ τόν σκελετωμένο καθαλλάρη τέ-

λειωσε πιά...

— Ἐξ ὑπατιότητος τοῦ "Αντρακλά μου! συμπληρώνει ή Χουχού. Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας συνεχίζει σά νά μὴ τήν ἀκουσε :

— Νομίζω πῶς καιρὸς εἶναι νά γυρίσετε στό θουνό σας... Πηγαίντε, λοιπόν, στό καλό!

Ό Γκαούρ καί ή Ταταμπού ἀκοῦνε τὰ λόγια του ἀκίνητοι καί ἀποσβολωμένοι. Δέν περίμεναν ποτέ ἕνα τέτοιο ἀχάριστο φέρσιμο ἀπὸ τόν Ταρζάν.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ μελαψὸς γίγαντας τρίζει ἀπὸ θυμὸ τὰ δόντια του. Εἶναι ἔτοιμος νά δώσῃ τήν ἀπάντησι πού πρέπει στὸν "Αρχонта τής Ζούγκλας. Μά δέν προφθαίνει. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ταρζάν, πού δέν τοὺς βλέπει νά φεύγουν, μурμουρίζει :

— "Αν φοβόσαστε νά γυρίσετε μονάχοι στό θουνό σας, μπορεῖτε νά μοῦ τό πῆτε. Θά σᾶς συνοδέψω ἐγὼ μέχρις ἐκεῖ...

Ό Κραγιαμπού τραβάει τὸν πατέρα του ἀπὸ τό μπράτσο :

— Μά τί ἔχεις πάθει, Πατέρα; Τί λόγια εἶν' αὐτά πού θγαίνουν ἀπ' τό στόμα σου;

Ό λευκὸς γίγαντας τὸν σπρώχνει θάναυσα:

— Χάσου ἀπὸ μπροστά μου, παλιόπαιδο. Δέν θά μέ μάθης ἐσὺ πῶς νά μιλάω...

Ό Κραγιαμπού σωριάζεται κάτω... Ἐνῶ ὁ Γκαούρ σφίγγει μέ λύσσα τὴ θανατερή του

γροθιά. Κάνει μιὰ κίνησι για νά κτυπήσῃ τὸν ἀγαπημένο φίλο καὶ «ἀδελφὸ» του!...

Ὅμως ἡ Ταταμποῦ προφθαίνει. Τὸν συγκρατεῖ τὴν τελευταία στιγμή.

— Πάμε Γκαοῦρ! Δίκηο ἔχει ὁ Ταρζάν. Πρέπει νά φύγουμε. Ὅλοι τοὺς εἶναι κουρασμένοι. Ἔχουν ἀνάγκη νά ξεπλῶσουν. Νά ξεποστᾶσουν.

Καὶ τραβῶντας τὸν ἀπὸ τὸ μπράτσο, ξεκινᾷ. Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὴν Ἀνατολή. Τραβᾷνε γιὰ τὸ περήφανο πέτρινο βουνό τοὺς.

Δὲν ἔχουν προφθάσει νά κάνουν λίγα βήματα, ὅταν ὁ Γκαοῦρ, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του, μουρμουρίζει :

— Πρόσεξε, Ταρζάν!... Μεγάλες προσβολές μούκανες ἀπόψε! Πρόσεξε καλά, σοῦ λέω!...

Ὁ Ποκοπικό παρατάει τὴ Χουχού καὶ ἀκολουθεῖ τὸ μελαψὸ ζευγάρι. Καθὼς φεύγει κι' αὐτός, φωνάζει στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Τὸν νταῆ μᾶς παρασταίνεις, μπαρμπαμεγαλειότατε. Καί... πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Ἡ Χουχού τὸν μαλώνει :

— Ὡστε φεύγεις, χρυσό μου, πὺ τρωμάρα νά σοῦρθη, μὲ συγχωρεῖτε κιδλας! Ἔτσι ἀσπλάχνως μᾶς ἐγκαταλείπεις ἐμὲ καὶ τὸν Καθαρόαιμο;

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ!

Περνάει ἀπὸ τότε μιὰ δλόκληρη μέρα... Εἶναι περασμέ-

να μεσάνυχτα πάλι.

Στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ὅλοι κοιμούνται βαθείᾳ...

Ξαφνικά, βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νά πλησιάζῃ. Εἶναι ὁ Γκαοῦρ πὺ φθάνει ἀλαφιασμένος στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τοὺς ξυπνάει μὲ δυνατὲς ἄγριες φωνές:

— Σηκώθητε!... Σηκώθητε ἀμέσως!...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ, ἡ Τζέιν κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Χουχού, πετιῶνται ὀρθοὶ καὶ ξαφνιασμένοι. Βγαίνουν στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Κυττάζουν ἀνήσυχτοι τὸν μελαψὸ γίγαντα.

— Τί τρέχει; ρωτᾷ ψυχρὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Γκαοῦρ μοιάζει σάν τρελλός.

— Ἡ Ταταμποῦ! κάνει. Πέθανε ἡ Ταταμποῦ! Ξεψύχησε ξαφνικά πάνω στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ μας!...

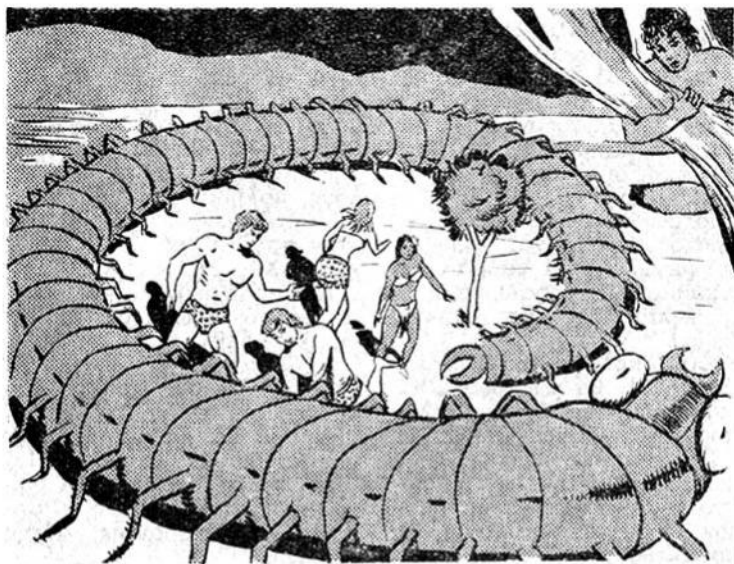
— Καὶ τὴν ἄφησες ἐκεῖ μονάχη τώρα; ρωτᾷ ἡ Τζέιν.

— Ὁχι. Βρίσκεται κοντὰ τῆς ὁ Ποκοπικό!...

Καὶ τὸ ὑπέροχο μελαψὸ παλικάρι ξεσπᾷ σὲ ἀκράτητους λυγμούς. Κλαίει σάν μικρὸ παιδί!...

Ὅλοι ἔχουν μαρμαρώσει ἀκίνητοι στὶς θέσεις πὺ θρίσκονται.

Ὁ Γκαοῦρ συνεχίζοντας νά κλαίῃ, γυρίζει ἀργά. Προχωρεῖ μὲ κορμὶ σκυφτό. Μὲ θῆμα πένθιμο. Καὶ χάνεται στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύκτας. Ξαναπαίρνει τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν Ἀνατολή... Σίγουρα θά

Ἡ τεράστια Σαρανταποδαρούσα περικυκλώνει με τὸ ἀπέραντο κορμί της τοὺς τέσσερις συντρόφους.

τραβάη γιὰ τὸ θεόρατο βου-
νό του...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας,
ἡ συντρόφισσά του, ὁ Κρα-
γιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, ξεκινᾶ-
νε ἀμέσως πίσω του. Τὸν ἀ-
κολουθοῦν σιωπηλοί... Κανέ-
νας δὲν ἀποφασίζει νὰ τοῦ μι-
λήσῃ... Δὲν θέλουν νὰ ταρα-
ξουν τὸν πόνο του...

Μονάχα ἡ Χουχού μένει
στὴ σπηλιά. Καὶ μουρμουρί-
ζει, ἀναστενάζοντας:

— Τὸ πρωὶ θὰ θγῶ νὰ μα-
ζώξω ἀγριολέλουδα! Ἄ, ὅ-
λα κι' ὅλα: Θέλω νὰ πάω
στὴν κηδεῖα ἐν τάξει!...

.. . . .

Ὁ Γκαοῦρ καὶ πίσω του οἱ
ἄλλοι, προχωροῦν ἄρκετὰ ἔ-
τσι... Κοντεύουν πιά νὰ φθά-
σουν στὴ μεγάλη πηγὴ.

Ξαφνικά, παράξενο ποδο-
βολητὸ φθάνει στ' αὐτιά τους.
Λές καὶ ζυγώνει κοπάδι ἀπὸ
ἀμέτρητους ἐλέφαντες!...

Ταυτόχρονα ἀντηχεῖ κι' ἔ-
να δαιμονισμένο βραχνὸ σφύ-
ριγμα... Σὰ νὰ θγαίνει ἀπὸ
τὸ στόμα τεράστιου προϊστο-
ρικοῦ φιδιοῦ!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ,
ἡ Τζέιν καὶ ἡ Βάντα, σταμα-
τοῦν ἀνήσυχτοι. Ὁ Γκαοῦρ ὁ-
μως προχωρεῖ...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς
ἕνα τρομακτικὸ τέρας παρου-

σιάζεται. Μοιάζει με τεράστια κι' απέραντη σαρανταποδαρούσα! Τό άπαισιο κορμί της δύσκολα θά μπορούσαν νά τό άγκαλιάσουν έξή άνδρες! Τό μάκρος της σίγουρα θά ξεπερνάη τά πενήντα ως έξήντα μέτρα!...

Τό σώμα καί τά πόδια του Τέρατος αυτού είναι γεμάτα από μεγάλα καί φαρμακερά άγκάθια... Τό κεφάλι του είναι τεράστιο μ' ένα φρικτό στόμα!

Στό σκοτάδι της νύκτας, βέβαια, δέν θά μπορούσαν νά διακρίνουν όλες αυτές τίς λεπτομέρειες. "Όμως ολόκληρη ή Σαρανταποδαρούσα θγάζει από τό κορμί της έναν παράξενο πράσινο φωσφορισμό. "Ιδιον μ' εκείνον πού έβγαζε ό τρομακτικός σκελετωμένος Καβαλλάρης της χθεσινής νύκτας (*).

ΙΟ ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ!

Οι τέσσερες σύντροφοι δέν προφθαίνουν νά συνέλθουν άπό την πρώτη κατάπληξι. Τό Τέρας άπλώνει τό απέραντο κορμί του. Κι' άμέσως τό κουλουριάζει σέ μεγάλη άκτίνα γύρω τους. Φτιάχνει έτσι έναν άξεπέραστο φράκτη. Τούς αίχμαλωτίζει μέσα σ' αυτόν...

Οι δυστυχισμένοι φίλοι μας θρίσκονται, άλλοίμονο, σέ τραγική θέσι!

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος άφιθ. 94.

Καί ή θέσι τους αυτή γίνεται άκόμα πιό τραγική όταν, λίγο πιό πέρα, άκούγεται ξαφνικά ή φωνή του Γκαούρ. "Ο μελαψός γίγαντας καγχάζει με μίσος, κακία καί σαδισμό:

— Χά, χά, χά!... "Επί τέλους, παληόσκυλα! Κατάφερα αυτό πούθελα! Πέσατε στην παγίδα μου!... Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Καί συνεχίζοντας προσθέτει σά νά νοιώθη άφάνταστη ψυχική ήδονή:

— "Ενας - ένας τώρα θά γλυστρήσετε στο στομάχι του φοβερού Στοιχειού! Η Ζούγκλα μου θά καθαρίση, μιά για πάντα, άπ' όλους σας!... "Εγώ κι' ή Ταταμπού θά μείνουμε οι μόνοι άφέντες κι' άρχοντες της απέραντης αυτής περιοχής!

Ο Κραγιαμπού του φωνάζει σάν τρελλός:

— Γκαούρ! "Αγαπημένε μου, Γκαούρ! Πέσ' μου λοιπόν: "Από τό δικό σου στόμα θγαίνουν τά άπαισία αυτά λόγια πού άκούμε;

Σχεδόν ταυτόχρονα του φωνάζει καί ό Ταρζάν:

— Μά τί έπαθες, Γκαούρ; Μήπως έχουν σαλέψει τά λογικά σου, αντικρύζοντας νεκρή την Ταταμπού;

Τό Τέρας, πού μοιάζει με τεράστια σαρανταποδαρούσα, χαμηλώνει τώρα τό τρομακτικό κεφάλι του. Καί με άνοικτές τίς άπαισίες μασσέλες, κάνει ν' άρπάξη πρώτη τη μικρή Βάντα.

"Όμως ό Κραγιαμπού σιγμή δέν αφήνει νά χαθή. Με

μιά απότομη και δυνατή σπρω-
ξιά που δίνει στην άγνη συν-
τροφήσά του τη σωριάζει πέ-
ρα. Μακρύνει από το στόμα
του Στοιχειού!

Ήμέσως υποχωρεί ένα θή-
μα. Τραβάει το πιστόλι του.
Σημαδεύει το Τέρας στο κε-
φάλι!

Μά δέν προφθαίνει νά πυρο-
βολήση. Γιατί ταυτόχρονα
σχεδόν ό άπρόμητος Ταρζάν
κάνει ένα υπεράνθρωπο πήδη-
μα! 'Από τη θέσι πού θρίσκε-
ται πέφτει, σάν κεραυνός, πά-
νω στο κεφάλι της Σαραντα-
ποδαρούσας!

Ό Κραγιαμπού δέν μπορεί,
βέβαια, νά πυροβολήση πιά!
Γιατί ή σφαίρα, οίγουρα θά
σκοτώση τόν Πατέρα του!...

Πυροβολεί όμως στο τερά-
στιο κι' άπέραντο κορμί του
Τέρατος. Μά χωρίς αποτέλεσμα.
Γιατί τó φοιιδωτό κι' ά-
γκαθωτό δέρμα του είναι ά-
φάνταστα σκληρό! Τά πυρω-
μένα θλήμματα, κτυπώντας
πάνω σ' αυτό, έξοστρακίζουν-
ται!...

"Ένα μάλιστ' από αυτά θρί-
σκει στο πόδι τη Τζέιν. Τη σω-
ριάζει κάτω...

Ή Βάντα σκύβει με λαχτά-
ρα πάνω από την πονεμένη
ξανθειά γυναίκα. Ένώ ό γιός
του Ταρζάν παύει άμέσως νά
πυροβολή...

ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΚΡΥΟ ΑΙΜΑ!

Όμως ό "Αρχοντας της
Ζούγκλας δείχνεται κι' αυτή
τη φορά υπέροχος! Με την ά-
στραφτερή λάμα του μαχαι-

ριού του, δίνει φοβερά κτυπή-
ματα στα τεράστια μάτια του
θεριού!...

Με τó πρώτο κτύπημά του ή
φρικτή σαρανταποδαρούσα, ξε-
κουλουριάζει τó άπέραντο ά-
γκαθωτό κορμί της. Σηκώνε-
ται όρθή. Σάν ένα θεόρατο
κυπαρίσι!...

Ό Κραγιαμπού, ή Βάντα
και ή τραυματισμένη 'Αρχόν-
τισσα της Ζούγκλας, λευθε-
ρώνονται από τόν τρομερό
κλοιό.

Ό Ταρζάν έχει κολλήσει
σάν στρείδι στο λαιμό του
Τέρατος. Κ' έκεί ψηλά πού
θρίσκεται τώρα, έξακολουθεί
νά τó κτυπά με λύσσα! 'Α-
πό τά μάτια του τρέχει σάν
βροχή τó κρύο άσπρο αίμα!...

Είναι φανερό πιά πώς ή φο-
βερή Σαρανταποδαρούσα έ-
χει τυφλωθή...

Ό Κραγιαμπού έχει ξαναρ-
χίσει, από κάτω τώρα, νά πυ-
ροβολή. Μά και πάλι χωρίς
άποτέλεσμα. Όλόκληρο τó
κορμί του Στοιχειού είναι ά-
τρωτο. Μονάχα από τά δυό
του μάτια θά μπορούσε νά τó
σκοτώση κανείς!...

Όμως τó μαχαίρι του "Αρ-
χοντα της Ζούγκλας, δέν μπο-
ρεί νά καρφωθή βαθειά. Δέν
είναι δυνατόν νά φθάση μέχρι
τόν εγκέφαλό του.

Και νά: Ό Κραγιαμπού
θλέπει τίς μάταιες προσπάθει-
ες του πατέρα του. Και παίρ-
νει μιά άπεγνωσμένη κι' έπι-
κίνδυνη απόφασι:

Θά πυροβολήση τó άναση-
κωμένο Τέρας — από τó έδα-
φος πού θρίσκεται — στα μά-

τια. Μονάχα έτσι υπάρχει ελπίδα να τὸ σωριάση κάτω νεκρό!...

Ὅμως ὁ κίνδυνος εἶναι ἀφάνταστα μεγάλος: Λιγάκι ἂν τοῦ ξεφύγῃ ἡ σφαῖρα, θὰ σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν!

Ὁ Κραγιαμποῦ ἔχει τελευταῖα, γίνεαι ἀφθαστος σκοπευτῆς! Μπορεῖ νὰ περάσῃ τὸ βλήμμα τοῦ πιστολιοῦ του μέσα ἀπὸ τρία δακτυλίδια στὴ σειρά...

Ἔτσι, σκοπεύει ὅσο γίνεαι καλύτερα. Καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη...

Ἡ πρώτη σφαῖρα κτυπάει ἀκριβῶς στὴν κόγχη τοῦ ἐνὸς ματωμένου ματιοῦ τῆς Σαρανταποδαρούσας. Σφηνώνει μέσα θαθεῖα. Φθάνει μέχρι τὸν ἐγκέφαλό της.

Τὸ Τέρας, γιὰ λίγες στιγμές, σπαραράει τρομακτικά! "Ἐνα ἀπαίσιο θραχνὸ σφύριγμα θγαίνει πάλι ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ τοῦ στόμα...

"Ὅσπου τέλος, τὸ τεράστιο ἀγκαθωτὸ κορμὶ τοῦ γέρνει βαρὺ κάτω. Κουλουριάζεται...

Καὶ τότε, κάτι ἀναπάντεχο κι' ἀπίστευτο γίνεται. Κάτι ποῦ καὶ ἡ πιὸ τρελλὴ φαντασία δὲν θὰ μπορούσε νὰ συλλάβῃ:

Τὸ ἀπέραντο σῶμα τῆς Σαρανταποδαρούσας, ἀρχίζει ξαφνικά νὰ μικραίνει. Καὶ μάλιστα, μὲ γρήγορο ρυθμὸ: Ἀπὸ ἐξήντα μέτρα ποῦ εἶναι, γίνεται πενήντα... σαράντα... τριάντα... εἴκοσι... δέκα... Πέντε... Δυό... "Ἐνα... Πενήντα πόντους... Τριάντα... Εἴκοσι... Δέκα...

Φθάνει, δηλαδή, νὰ γίνῃ μιὰ κανονικὴ καὶ συνηθισμένη σαρανταποδαρούσα. Μικρὴ ὅσο καὶ οἱ ἄλλες ποῦ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὶς πέτρες τῆς Ζούγκλας. Στὰ ὑγρά χρώματα κοντὰ στὶς πηγές...

Τὸ ΜΑΓΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ !

Ὁ Κραγιαμποῦ κυττάζει χαμογελώντας τὸ μικροσκοπικὸ ἔρπετό :

— Μεγάλο τὸ κατόρθωμά μας ἀλήθεια! Γιὰ δέτε τί... τρομερὸ θεριὸ σκοτώσαμε ! Δέκα πόντους μᾶκρος εἶναι ὅλο - ὅλο !

Γρήγορα ὅμως ξανασηθαρεύει. Γυρίζει στὸν Ταρζάν :

— Μαγικὸ ἦταν κι' αὐτὸ τὸ Στοιχεῖο, Πατέρα! τοῦ λέει. Σίγουρα ὁ κακὸς Νάγκας - Ντοῦ θὰ τόφτειάξε γιὰ νὰ νὰ μᾶς σπαράξῃ! Αὐτός, μὲ τὰ φοβερά μέσα ποῦ διαθέτει κατάφερε νὰ μεγαλώσῃ ἔτσι μιὰ μικροσκοπικὴ σαρανταποδαρούσα. Νὰ τὴν κάνῃ ἕνα τέτοιο τεράστιο Στοιχεῖο.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας συμφωνεῖ :

— Ναί... Μὰ οἱ μεταμορφώσεις αὐτὲς διαρκοῦν ὅσο καὶ ἡ ζωὴ. Μόλις ἦρθε ὁ θάνατος, ἡ σαρανταποδαρούσα πῆρε τὴς διαστάσεις ποῦ εἶχε καὶ πρὶν...

Ὁ Ταρζάν κάνει νὰ σηκώσῃ τώρα στὰ γερά του μπράτσα τὴν τραυματισμένη Τζέιν. Μὰ ὁ Κραγιαμποῦ τὸν προφθαίνει. Τὴ σηκώνει αὐτός.

Καὶ ξεκινᾶνε ὅλοι μαζί. Προχωροῦν ἀργὰ πρὸς τὸ

θεόρατο πέτρινο βουνό.. Πά-
νε νά δούν' γιά τελευταία φο-
ρά την νεκρή Ταταμπού.

Στό μεταξύ ο Γκαούρ δέν
ακούγεται πουθενά. Σίγουρα
θά τόβαλε στά πόδια. Θά έ-
χη χαθή μέσα στις πυκνές
φυλλωσιές και στο σκοτάδι
της νύκτας.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας
μουρμουρίζει κουνώντας θλι-
βερά τó κεφάλι του :

— Πάει αυτός! Δέν άντεξε
στον πόνο γιά τó χαμό της
συντροφισσάς του. Ποίος ξέ-
ρει τώρα πού θά τρέχη μέ
σαλμένο τó λογικό! Ωσπου
άργά ή γρήγορα θά γκρεμι-

στή σέ κανένα θάραθρο. Και
θά θρῆ τó λυτρωτή θάνατο !

Η Τζέιν, άπό τά χέρια τού
Κραγιαμπού πού θρίσκειται,
τόν ρωτάει φαρμακερά :

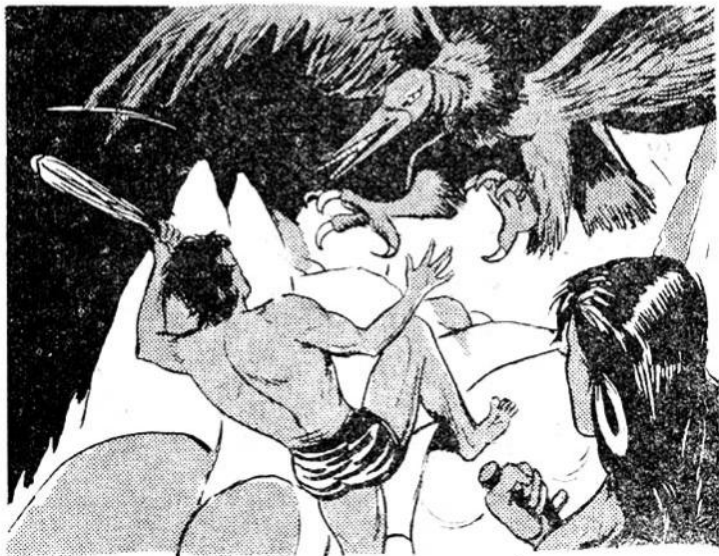
— Δέν νοιώθεις τύψι, Ταρ-
ζάν;

— Γιατί ;

Γιά τίς τόσες προσβολές
πού τούκανες χθές. Για τόν
άπαίσιο τρόπο πού τού φέρθη
κες...

Ο Ταρζάν μουρμουρίζει
μετανοιωμένος :

— Δέν ξέρω... Είναι αλή-
θεια πώς τώρα τελευταία
νοιώθω πολύ νευριασμένος.
"Όλα μου φταίνε! Θυμώνω

"Ένα τεράστιο μαύρο όρνιο, σάν γιγάντιος κότσιφας, παρουσι-
ζεται ξαφνικά...

μέ το παραμικρό... "Ισως νά μή φέρθηκα καλά στον Γκαούρ...

Καί προσθέτει μέ τόν αγία-τρευτο έγγλέζικο έγωϊσμό του :

— "Όμως δέν είχε τό δικαίωμα νά μέ παρεξηγήση... Στο κάτω - κάτω τής γραφής είμαι ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας κι ό αφέντης του. Μπορώ νά κάνω ό,τι θέλω. Λογαριασμό δέν έχω ύποχρέωσι νά δώσω σέ κανέναν !

Κι άποτελειώνει μέ μία δήλωσι κατηγορηματική :

— "Όποιου δέν τοῦ άρέσει, μπορεί νά φύγη. Νά ξεκουμπί στή από την περιοχή μου !

ΟΧΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΡΗ!

"Η Τζέιν πάλι πετάει τό φαρμάκι τών χειλιών της :

— "Ό Γκαούρ έχει γερά μυαλά και νεύρα !

— Δηλαδή; Τί θέλεις νά πής; τή ρωτάει ό λευκός γίγαντας.

— Θέλω νά πώ πώς δέν είναι δυνατόν νά τρελλάθηκε γιά τό χαμό τής Ταταμπού...

"Όμορφες και μελαψές γυναίκες υπάρχουν άμέτρητες έδω στή Ζούγκλα. Εύκολα θά μπορέση νά βρή άλλη. Χίλιες φορές καλύτερη άπ' τή μακαρίτισσα !

"Ό Ταρζάν τήν κυττάζει χαμένα :

— Τότε γιατί; Γιατί ήρθε νά μās ρίξη μέσα στο στόμα τοῦ άπαίσιου Στοιχειοῦ ;

"Η καταχθόνια λευκή γυ-

ναίκα, έχει τήν άπάντησι έτοιμη :

— Μά γιά νά σοῦ πληρώση αυτά πού τοῦκανες. Μη ξεχνάς πώς φεύγοντας χθές, σέ είχε προειδοποιήσει : «Πρόσεξε, Ταρζάν! Μεγάλες προσβολές μοῦκανες άπόψε! Πρόσεξε καλά, σοῦ λέω!»

Κ' ένώ τά φαρμακερά χείλια τής Τζέιν διαστελλονται σ' ένα σατανικό χαμόγελο Ικανοποιήσεως, προσθέτει :

— Τό καλό πού σοῦ θέλω, φυλάξου, φίλε μου ! Πολύ φοβάμαι πώς λίγα είναι τώρα τά ψωμιά σου! "Ό Γκαούρ είναι νέος και δυνατός! Γρήγορα θά καταφέρει νά σέ ξεκουράση σέ κανένα λάκκο τής γής! Μέ τό μελαψό παλικάρι κανέναν δέν μπορεί νά τά θάλη. Πολύ περισσότερο έσύ πού είσαι άδόναμος και γέρος !

Τά λόγια της κάνουν τόν "Αρχοντα τής Ζούγκλας θεριό άνήμερο! "Αν δέν ήταν τραυματισμένη κι άνήμπορη, δύσκολα θά κατάφερνε νά ξεφύγη ζωντανή από τά χέρια του !

— "Οχιά φαρμακερή! μουγυρίζει. Ποτέ δέν θγήκε άπ' τό στόμα σου λόγος πού νά μή μέ πηληγώση. Πού νά μή μοῦ σχίση τήν καρδιά !

Μά δέν προφθαίνη νά τελειώση τά λόγια του. Ξαφνικά, και καθώς προχωρούν άργά, άκούγεται μπροστά τους ανθρώπινο ποδοβολητό. Μαζί και τρείς γνώριμες φωνές πού κουβεντιάζουν...

Είναι ό Γκαούρ, ή Τατα-

μπού και ὁ Ποκοπίκο. "Εχουν κατεύθυνσι σὰ νάρχωνται ἀπὸ τὸ πέτρινο θουνό. Καὶ προχωροῦν σὰ νὰ πηγαίνουν στὴ σπηλιά τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Πρῶτος ὁ νᾶνος βλέπει τὸν Κραγιαμποῦ νὰ θαδίζει φορτωμένος στὴ ράχι τοῦ τῆ Τζέιν.

— Μπὰ σὲ καλὸ σου! τοῦ φωνάζει. Ἀπὸ πότε μούγινες... Καθαρόαιμος;!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ συντρόφισσά του παραξευεύονται πὺ βλέπουν τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς ἄλλους.

— Συμβαίνει καὶ σ' ἐσᾶς τίποτα; τοὺς ρωτᾷ ἡ Ταταμπού. Πῶς θριασκώσατε τέτοια ὦρα ἔξω;

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, ἔχουν ἀποσβολωθῇ. Κυττάζουν χαμένα τὸν Γκαοῦρ! Πρὶν λίγο τοὺς εἶχε πεί πῶς ἡ Ταταμπού ἦταν νεκρή! Καὶ κατάφερε νὰ τοὺς παρασύρῃ ὑπουλα στὴν παγίδα τοῦ φοβεροῦ Στοιχειοῦ.

Ὁ Ταρζάν τὸν ρωτᾷ, τρίζοντας μὲ λῦσσα τὰ δόντια του :

— Γιατί σκύλε; Γιατὶ τῶκανε αὐτό; Γιατί;

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παραξευεύεται τώρα ἀκόμα πὺ πολὺ :

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Ταρζάν; τὸν ρωτᾷ. Δὲν καταλα-

θαίνω τὰ λόγια σου!

Ἐκεῖνος ἀγριεῖ ἀκόμα περισσότερο :

— Ἀρνιέσαι λοιπόν, τιποτένιε; Ἀρνιέσαι πῶς, πρὶν λίγο, ἤρθες καὶ μᾶς ξύπνησες στὴ σπηλιά μας; Ἀρνιέσαι πῶς μᾶς εἶπες ὅτι ἡ Ταταμποῦ πέθανε ξαφνικά; Ἀρνιέσαι πῶς μᾶς ἔρριξες στὴν παγίδα τῆς τεράστιας σαραντοπαδαροῦσας;

Ὁ Γκαοῦρ τὸν κυττάζει παράξενα. Ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ πῶς τοῦχει σαλέψει τὸ λογικό.

— Ἐγώ, ἀδελφέ μου; τὸν ρωτᾷ χαμένα. Ἐγὼ τὰ ἔκανα δλ' αὐτά; Μὰ ἐγὼ καὶ ἡ συντρόφισσά μου τώρα μόλις κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ θουνό μας. Ἐνα τεράστιο μαῦρο ὄρνιο μὲ μακρὸ σουθλερὸ ράμφος μᾶς εἶχε ἐπιτεθῇ... Πέρασαμε τραγικὲς στιγμὲς!

»Τέλος ἡ Ταταμποῦ μὲ τὸ μαχαίρι τῆς κ' ἐγὼ μὲ τὸ ρόπαλό μου καταφέραμε νὰ σκοτώσουμε τὸ γιγάντιο αὐτὸ φτερωτὸ Τέρας...

Ὁ Ποκοπίκο συμπληρώνει: — Ὑστερις τράθηξα τῇ χατζάρα μου γὰ νὰ τὸ σφάζω! Πλὴν ὁμως, ἀδελφέ μου, ἐνῶ ἐγὼ τῶσφαζα, ἐκεῖνο ἀρχισε νὰ... σουρώνῃ. Ὅλο καὶ μίκραινε... Ὡσπου τῇ στιγμῇ πὺ τὸ ἀποκεφάλισα τὸ λαιμό, ἄστα : Ἀπὸ θεόρατο ὄρνιο πὺ ἦτανε, εἶχε καταντήσῃ... πετροκότσιφας!

Μετὰ τὸ νᾶνο παίρνει τὸ λόγο ἡ Ταταμποῦ :

— Φαίνεται πῶς ὁ παντοδύναμος Μάγος Νάχρα - Ντοῦ

ἔχει πάρει πιά τὴν ἀπόφασιν
νὰ μᾶς ἐξοντώσῃ ὅλους! Θέ-
λει νὰ μείνῃ μονάχος τοῦ ἐδῶ
στὴ Ζούγκλα!

«Γι' αὐτὸ ξεκινήσαμε νύκτα
γιὰ τὴ μακρινὴ σπηλιά μας.
Θέλαμε νὰ σᾶς εἰδοποιήσου-
με. Νὰ φυλαχτῇτε ἀπὸ τὸν
ὑπουλο αὐτὸν ἐχθρό μας!

Ὁ Ταρζάν ἀναπνέει. Καὶ
γυρίζοντας στὸν Γκαούρ, τὸν
ρωτᾷ :

— «Ὡστε δὲν ἦσουν ἐσὺ ποὺ
μᾶς ἔρριξες στὴν παγίδα τῆς
ἀπέραντης τρομακτικῆς Σα-
ρανταποδαρούσας; Δὲν ἦσουν
ἐσὺ ποὺ ζητοῦσες νὰ μ' ἐκδι-
κηθῇς γιὰ τὶς προσβολές ποὺ
σοῦκανα;

— «Ὁχι, ἀδελφέ μου! τοῦ
ἀποκρίνεται ὁ ὑπέροχος μελα-
ψὸς Ἕλληνας. Ἐγὼ δὲν ἐκδι-
κοῦμαι ποτέ! Γιατί μέσα στὴν
καρδιά μου ἔχει θρονιασθῇ ἡ
Ἀγάπη. Δὲν ὑπάρχει οὔτε
μιὰ σπιθαμὴ χῶρος γιὰ νὰ
φωλιάσῃ τὸ μῖσος!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας ξαναρωτᾷ :

— Τότε, ἀφοῦ δὲν ἦσουν ἐ-
σύ, ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ
ἤρθε καὶ μᾶς ξύπνησε στὴ
σπηλιά μας;

— Πῶς μπορῶ νὰ ξέρω;
μουρμουρίζει συλλογισμένος
ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Νὰ σᾶς πῶ τοῦ λόγου
μου! μουρμουρίζει ὁ Ποκοπί-
κο. Ὁ Ναχραντοῦκος εἶχε
σκαρώσει ἕναν... σωσίβιο
τοῦ Γκαουράκο γιὰ νὰ σᾶς
εξεγλάσῃ. Τὸ ὁποῖον, πάλι
καλὰ καὶ δόξα σοι ὁ Θεὸς νὰ
λέτε!

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Κραγια-

μπού, ἀποθέτοντας μὲ προσο-
χὴ κάτω τὴν τραυματισμένη
Τζέιν.

— Καθότι, ἀδερφέ μου, τοῦ
κάνει ὁ νᾶνος, μπορούσε νὰ
φτειάξῃ τὸν ψευτο Γκαούρ ο-
πως τὴν σαρανταποδαρούσα
καὶ τὸν πετροκότσιφα.

— Δηλαδή;

— Νὰ τὸν κάνῃ δέκα μέτρα
ψηλὸν καὶ θάλῃ μὲ τὸ νοῦ
σου! Ὅποτε φασκελοκουκού-
λωσα! Ὁ μελαψὸς Μαντρα-
χαλομαντράχαλος θὰ σᾶς εἶχε
κάνει σκόνῃ! Οὔτε ψῦλλος
στὸν κόρφο σας, ἀδερφέ μου!
Ἀντιλαθούσατε;

Η ΧΟΥΧΟΥ ΣΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ !

Καὶ ὁ Ποκοπίκο καταλήγει
στὸ συμπέρασμα :

— Μυστήριος ἄνθρωπος αὐ-
τὸς ὁ Ναχραντοῦκος ! Πολὺ
ζόρικος μὰ τὸν ἅγιο Κράου-
μπα, μετὰ συγχωρήσεως !
Σφάξιμο θέλει γιὰ νὰ...
στρώσῃ !

Ἔτσι, καμμιὰ ἀμφιβολία
πιά δὲν μένει σὲ κανέναν:
Ὅλ' αὐτὰ τὰ παράξενα κι ἄ-
νεξήγητα φαινόμενα, δὲν εἴ-
ναι παρὰ ἔργα τοῦ μυστηριώ-
δους Νάχρα - Ντού. Τοῦ παν-
τοδύναμου καὶ ἀδάμαστου μο-
νόφθαλμου Μάγου!

— Ἀλλοίμονο στὴν ἄμοιρη
Ζούγκλα μας ! μουρμουρίζει
ὁ Ταρζάν. Ὁ Θεὸς μονάχα
ξέρει πόσες συμφορές τὴν πε-
ριμένουν ἀκόμα!

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ ἔχει
σκύψει, στὸ μεταξύ, πάνω ἀ-
πὸ τὴν πονεμένη Τζέιν. Περι-

ποιείται, όσο καλύτερα μπορεί, την πληγή της.

Ταυτόχρονα ο Γκαούρ προτείνει στον "Αρχοντα της Ζούγκλας :

— Νομίζω πως το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να συγκεντρωθούμε όλοι πάνω στην κορφή του πέτρινου βουνού μας. Έκεί θα μας περιεσώσουν, ασφαλισμένοι από τις επιθέσεις του μονόφθαλμου Μάγου...

Ο Ταρζάν και οι άλλοι συμφωνούν...

Ο μελαψός γίγαντας σηκώνει, αυτός τώρα, στα χέρια του τη Τζέιν. Κι' όλοι μαζί ξεκινάνε προς το περήφανο Έλληνικό θούνό...

Ο νάνος δικαιολογείται στην "Αρχόντισσα της Ζούγκλας :

— Θα σε σήκωνα εγώ, κυρά τέτοια μου! Όμως φοβάμαι μη με παρεξηγήσει ο "Αντρας σου. Κι όχι τίποτ' άλλο: μά δεν είναι σωστό να σέ... χηρέψω πρωί - πρωί!

.....

Τέλος, σαν φθάνουν πάνω στην κορφή, έχει αρχίσει να ξημερώνει πιά...

Η Ταταμπού με τα θαυματουργά βότανα που έχει στην πέτρινη σπηλιά, γιατρεύει γρήγορα την πληγή της σφαίρας στο πόδι της Τζέιν. Και η "Αρχόντισσα της Ζούγκλας πετιέται όρθη, γερή και χαρούμενη!

Νά όμως που ξαφνικά κάποιο παράξενο σούρσιμο ακού

γεται στα θράχια. Κ' ένας μικρός μαύρος όγκος φθάνει στην κορφή...

Είναι η «Γόησσα» της Ζούγκλας. Η μελιστάλακτη Χούχου...

Στην άγκαλιά της κρατάει μια τεράστια κακοφτειαγμένη ανθοδέσμη. Χαιρετάει μ' ένα πένθιμο χαμόγελο, ξεροκοπάει πίνοντας κάποιο λυγμό :

— Ζωή σε λόγου σας! Μά συγχωρείτε κιόλας!

Η άμοιρη έχει μείνει με την έντοπωσι πως η Ταταμπού είναι πεθαμένη...

Όμως νά: Ξαφνικά τη βλέπει τώρα μπροστά της ζωντανή. Η πανώρια μελαψή Έλληνίδα έχει ξαπλώσει, μαζί με την Τζέιν, έξω από το άνοιγμα της πέτρινης σπηλιάς...

Η κοντόχοντρη πυγμαία μαρμαρώνει για λίγες στιγμές. Την κυττάζει με γουρλωμένα από κατάπληξι μάτια.

Τέλος, ψιθυρίζει πολύ σιγά. Σά να παραμιλή :

— Φαίνεται πως δεν έχει πεθάνει... έντελως! Πάντως εγώ, μία κ' ήρθα, πρέπει να κάνω το καθήκον μου!

"Ετσι, πλησιάζοντας άργα, φθάνει πάνω από την ξαπλωμένη Ταταμπού. Αρχίζει να τη ραίνει με τα πολύχρωμα και μυρωμένα «άγριολέλουδα». Της θγάζει και τον απαραίτητο επικήδειο λόγο :

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ
ΜΑΧΑΙΡΙ !

— Τεθλιμμένη Νεκρά! Κα-

Μανιασμένος ο Γκαούρ, έτοιμάζεται να πετάξει στο βάραθρο
τόν "Αρχοντα της Ζούγκλας..."

τά πού γλέπω είσαι μιά χαρά
εις την υγεία σου! Τό αυτό
έπιθυμώ και δι' ήμᾱς!

»Μέ σπαραγμόν χαράς, ά-
γαπητή Μακαρίτισσα, έπλερο-
φορήθην τόν ψόφον σου, κα-
θότι πολύ την όμορφη μου
παράσταινες τόσοσν καιρόν !..

»Τό λοιπόν: Αιώνία σου ή
μνήμη, παληοκαράκάξα! Μέ
συγχωρείτε κιόλας !

Ό Ποκοπίκο πού την ά-
κούει, κουνάει την κεφάλα
του:

— Δέν την κερνάτε καμμιά
χούφτα... κόλλυθα για να ή-
συχάση, λέω 'γώ!

Ταυτόχρονα σχεδόν ό Ταρ-

ζάν θγάζει μιά φωνή:

— Τό μαχαίρι μου! Μήπως
είδε κανένας από σᾱς τό μα-
χαίρι μου ;

Όλοι τόν κυττάζουν μέ ά-
πορία :

— "Έχασες τό μαχαίρι σου;

— Ναι, τούς άποκρίνεται.
Χωρίς να τό νοιώθω πάνω
μου, δέν μπορώ να ζήσω...

Υστερα μπορεί να παρουσια-
στή ξαφνικά κανένας κίνδυ-
νος. Πώς θα τόν αντιμετώπι-
σουμε;

Ό νᾱνος τόν καθησυχάζει:

— Μή φοβοῦ, Μεγαλειότα-
τε. "Ας είναι καλά ή... χα-
τζάρα μου! Κι αν γουστάρης

σου κόβω καμιά... πήχυ νά
κάνης δουλειά σου!

Ο Γκαούρ μένει για λίγες
στιγμές συλλογισμένος. Ύ-
στερα λέει στον Άρχοντα της
Ζούγκλας.

— Σίγουρα θά σούπεσε έ-
κει πού πάλευες με τη γιγαν-
τώσωμη Σαρανταποδαρούσα...
Θά ξέφυγε από τὸ χέρι σου
ὅταν ὁ Κραγιαμπού πυροβό-
λησε στὸ μάτι τὸ Τέρας. Κι
αὐτό, ἀνασηκωμένο καθὼς ἦ-
ταν, σωριάστηκε κάτω νεκρό,
παρασέροντας στὴν πτώσι
του κ' ἐσένα!

Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
τὸν κυττάζει ἑτοιμος γιὰ

κουγά :

— Ἐπρεπε νά μοῦ τὸ πῆς!
τοῦ φωνάζει ἄγρια.

— Ποιό; κάνει χαμένα τὸ
μελαψὸ παλικάρι.

Ο Ταρζάν συνεχίζει σὰ νὰ
μὴ τὸν ἀκούσε :

— Ἀφοῦ εἶδες πὼς μοῦπεσε
τὸ μαχαίρι, ἔπρεπε νά μοῦ τὸ
πῆς. Κι ὄχι νά μ' ἀφήσης νά
φύγω χωρὶς αὐτό...

Ο Γκαούρ διαμαρτύρεται :

— Μὰ δὲν εἶδα τίποτα, ἀ-
δελφέ μου! Αὐτὰ πού σοῦ εἴ-
πα τὰ φαντάζομαι...

Ο Ἄρχοντας τῆς Ζού-
γκλας τὸν κυττάζει τώρα ἑ-
τοιμος νά χυθῇ πάνω του. Νά

*Ἐξω φρενῶν ὁ Κραγιαμπού δὶν εἰ φοβερὸ κτύπημα στὸ πρόσωπὸ
τῆς ἀγαπημένης του Βάντας...

τόν κατασπαράζει :

— 'Αλλά ξέρω γιατί μου τόκρυψες : Γιατί θέλησες νά μου στήσης δεύτερη παγίδα. 'Αφού με τήν πρώτη, τής Σαρανταποδαρούσας, δέν μπόρεσες νά μ' ἐξοντώσης. Μὲ κουβάλησες ἀσπλο ἐδῶ πάνω στὸ ἀπαίσιο θουνό σου γιὰ νά με δολοφονήσης! Σάν κρατάω ὅμως τὸ μαχαίρι πάνω μου, φοβάσαι! Τρέμεις νά τὰ θάλης μαζί μου, δειλὲ καὶ ἄνανδρε !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν κυττάζει μαρμαρωμένος. Χωρὶς οὔτε μιὰ λέξι νά μποροῦν ν' ἀρθρώσουν τὰ χεῖλια του.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΜΑΝΙΑΖΕΙ

Ὁ Ταρζάν κάνει νά ξεκινήσει.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρωτᾷ ἡ Τζέιν.

— Στὸ μέρος ποῦ χτυπηθήκαμε μὲ τήν Σαρανταποδαρούσα. Πρέπει νά ξαναβρῶ τὸ μαχαίρι μου.

Καὶ προσθέτει πρὸ σιγᾶς, κυττάζοντας, τὸν Γκαούρ μὲ περιφρόνησι :

— 'Αφού ἔχω νά κάνω μὲ φίλους ὑποουλούς καὶ δολοφόνους.

— Ὁχι, ἀδελφέ μου! Κάθισ' ἐσὺ ἐδῶ! τοῦ κάνει πρόθυμος ὁ μελαψὸς γίγαντας. Θὰ τρέξω ἐγὼ νά βρῶ καὶ νά φέρω τὸ μαχαίρι σου!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ φράζει τὸ δρόμο:

— Μή! Δέν θέλω νά πᾶς ἐσύ. Δέν σοῦχω καμμιὰ ἐμπι-

στοσύνη. Εἰς' ἓνας ἄνανδρος! Ἕνας τιποτένιος!

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας χάνει τὴν ὑπομονή του :

— Βρίσκεσαι στὸ θουνό μου αὐτὴ τῇ στιγμῇ! τοῦ λέει ἀπειλητικά. Κ' εἰμαι ὑποχρεωμένος νά σέ σέβωμαι σάν φιλοξενούμενο. Ἄν θρῖσκώστε κάπου ἄλλου, μαζί μὲ τὰ φαρμακερὰ λόγια ποῦ ξερνάς ἀπ' τὸ στόμα σου, θὰ σ' ἔκῃνα νά ξεράσης καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς σου!

Ὁ Ταρζάν τὸν προκαλεῖ :

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ψευτοπαλικάρα μου : Ἄς κατέβουμε ἀμέσως ἀπ' τό... «Φιλόξενο» αὐτὸ θουνό σου. Πάμε κάτω νά λογαριαστοῦμε. Ἀπὸ καιρὸ ἔχω τάξει στὰ πεινασμένα ὄρνια νά τὰ χορτάσω μὲ τίς θρωμερές σου σάρκες.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει νά ξεκινήσει :

— Πᾶμε! μουγγρίζει σάν λαβωμένο θηριό. Ἀφού τὸ θέλης, πᾶμε.

Ταυτόχρονα καὶ μ' ἓνα πήδημα ἡ Ταταμποῦ ἀρπάζει καὶ συγκρατεῖ τὸν Γκαούρ.

— Μὴ ἀγαπημένε μου! Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀδελφός σου. Στὶς φλέβες σας κυλάει τὸ ἴδιο αἷμα! Μὴ παρεξηγῇς τὰ λόγια του. Τώρα, τὸν τελευταῖο καιρὸ, δέν ξέρω τί ἔχει πάθει. Φαίνεται πολὺ νευρικός καὶ δξύθυμος!

Τὸ ἴδιο καὶ σχεδὸν μαζί μὲ τὴν μελαψὴ Ἕλληνίδα κάνει καὶ ὁ Κραγιαμποῦ.

Κι αὐτὸς μ' ἓνα πήδημα ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ συγκρατεῖ τὸν μανιασμένον

"Αρχοντα της Ζούγκλας :

— Μη Πατέρα! Έσὺ κι ὁ Γκαοὺρ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ χτυπηθῇτε... Ὁ Νάχρα - Ντοὺ ποὺ πασχίζει νὰ σὰς ἐξοντώσῃ, θὰ χαρῇ πολὺ ἂν ἐξοντωθῇτε μονάχοι σας!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἡ ἀγέρωχη φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο. Ὁ διαβολεμένος νᾶνος θρὶσκει τὴ λύσι :

— Περιττὸν νὰ τρῶτε τὰ μουστάκια σας ὥσπερ κανταΐφια! Λέει στοὺς δυὸ γίγαντες. Παγαίνω τοῦ λόγου μου ἐκεῖ νὰ φέρω τὸ χαμένο μαχαίρι...

Καὶ ξεκινώντας σιγανοτραγοῦδάει ἕνα φρέσκο - φρέσκο στιχάκι του :

Νὰ βρῶ τὸ παληομάχαιρο
ὥσπου νὰ πάω νὰ ψάξω!...
«Καθῆστε, τὸ λοιπὸν, ἐδῶ,
καὶ νᾶρθω νὰ σὰς σφάξω!»

ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΚΟΡΙΤΣΙ !

Ὁ Γκαοὺρ κι ὁ Ταρζάν συνέρχονται γρήγορα. Ἀφήνουν τὸν Ποκοπίκο νὰ κατεβαίνει τὰ βράχια. Καὶ ξανακάθωντ' ἐξω ἀπὸ τὴν πέτρινη σπηλιά. Ὁ ἕνας σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν ἄλλον...

Ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν κι ὁ Κραγιαμπού τοὺς κυττάζουν ἀμίλητες. Μονάχα ἡ Χουχού μουρμουρίζει :

— Κρίμας τὰ μυρωμένα ἀγριολούλουδα ποὺ μάζωχνα τόσες ὄρες ! Οὐδεὶς νεκρὰ θρὶσκετ' ἐδῶ.

Καὶ προσθέτει ρίχνοντας λοξὲς ματιές στοὺς δυὸ θυμω-

μένους γίγαντες :

— "Αεῖντε, τὸ λοιπὸν! Κάν'τε τίποτις νὰ μὴ πάη χαμένη ἡ ἐπικήδειος ἀνθοδέσμη μου !

Ὅμως ξαφνικὰ βλέπει τὴ μικρὴ πανέμορφη καὶ χαριτωμένη Βάντα, νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ βραχάκι ποὺ εἶχε καθῆσει. Νὰ πλησιάσῃ τὸν Κραγιαμπού καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετάει :

— Λυπᾶμαι, καλὲ μου φίλε, γιὰ τὸν πατέρα ποὺ ἔχεις.

— Πῶς; ! κάνει κεραυνόπληκτος ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν. Τολμᾷς ἐσὺ νά...

Ἡ Βάντα συνεχίζει ἀτάραχη :

— Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα ἄνθρωπο τόσο ἀδικο ! Τόσο ἐγωϊστὴ !

Ὁ Κραγιαμπού τῆς δίνει, μὲ τὴν παλάμη του, ἕνα δυνατὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο. Φωνάζει ἑξάλλος :

— Πᾶψε ! Πᾶψε τρελλή !

Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός. Μ' ἕνα πῆδημα θρὶσκεται κοντὰ στὸ θαρραλέο Κορίτσι. Μὲ μία θάναυση σπρωξιὰ παραμερίζει τὸ γιό του :

— Γιατὶ τὴ χτυπᾷς; τοῦ κάνει ἄγρια. Ἀφοῦ λέει τὴν ἀλήθεια. "Ὅχι μονάχα ἀδίκος κ' ἐγωϊστὴς εἰμαι, μὰ καὶ μικροπρεπὴς καὶ τιποτένιος !

Καὶ συνεχίζει κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὴν ὑπέροχη Κοπέλλα.

— Λέγε, παιδί μου ! Πέσο καθαρά : τί νιώθεις μέσα σου γιὰ τὸ ἄτομό μου... Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀκούω νὰ μιλᾶνε γιὰ μένα μὲ τόσο θάρρος καὶ εὐλικρίνεια ! Λέγε

λοιπόν. Δέν ἔχεις νά φοβηθῆς τίποτα!

Ἡ Βάντα χαμογελάει ἀδιάφορα :

— Ποτέ στή ζωή μου δέν φοβήθηκα κανέναν. Πολύ περισσότερο ἕναν δειλὸ καὶ ἀνανδρο σάν κ' ἐσένα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δαγκώνει ἀσυναίσθητα τὰ χεῖλια του. Ὅμως εἶναι ἀποφασισμένος ν' ἀκούσῃ καὶ χειρότερες ἀκόμα προσβολές:

— Μίλα! τῆς ξαναλέει. Θέλω ν' ἀκούσω μιὰ φορά ποιὸς στ' ἀλήθεια εἶμαι! Μονάχα ἐσύ ἔχεις τὸ θάρρος νά μοῦ πῆς!

Τὸ πανέμμορφο Κορίτσι τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι :

— Δέν θ' ἀξίζε τὸν κόπο νά μιλάω γιὰ ἕνα ὑποκείμενο σάν κ' ἐσένα! τοῦ λέει. Μά εἶσαι πατέρας τοῦ ὑπέροχου αὐτοῦ παλικαριοῦ : Τοῦ Κραγιαμπού, ποὺ τόσο τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν θαυμάζω !

Ο «ΚΑΚΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ»

— Ἐγὼ ὅμως σέ μισῶ! τῆς φωνάζει ὁ νέος. Οὔτε θέλω νά σέ ξαναδῶ στὰ μάτια μου!

— Σκασμὸς ἐσύ! τοῦ κάνει ἄγρια ὁ Πατέρας του. Ὁταν μεγάλη τύχη γιὰ σένα νά γνωρίσῃς ἕνα τέτοιο ὑπέροχο πλάσμα! Τίποτα δέν ἀξίζεις, μπροστά της, ἀνόητε !

Καὶ ξαναγυρίζει στή Βάντα :

— Λέγε λοιπόν, παιδί μου... Τί πρέπει νά κάνω γιὰ νά πάψω νά εἶμαι αὐτὸς ποὺ εἶμαι;

Τὸ πανέμμορφο Κορίτσι συ-

νεχίζει μὲ τὸ ἴδιο θάρρος καὶ παρρησία :

— Νά πᾶς νά πέσης ἀπὸ κανένα γκρεμὸ! τοῦ ἀποκρίνεται. Εἰσαι ὁ κακὸς δαίμονας ἐδῶ μέσα στή Ζούγκλα! Γιὰ ὅ,τι κακὸ γίνεται, ἐσύ πάντα φταῖς! Μὲ τὸν Νάχρα - Ντοῦ ἔπρεπε νά ἦσουν φίλος κι' ὄχι ἐχθρὸς! Ἀνέχεσαι τοὺς λευκοὺς κυνηγοὺς — καὶ προπαντὸς τοὺς Ἑγγλέζους — ποὺ ἔρχονται καὶ σκοτώνουν τὰ θηρία γιὰ τὰ δόντια, ἢ γιὰ τὶς γούνες τους!

»Μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς φύλαρχους δέν τᾶχεις καλά. Κανένας δέν σ' ἐκτιμᾷ. Κανένας δέν σέ σέβεται καὶ δέν σέ λογαριάζει !

»Θέλεις νά κυβερνᾷς τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα, ἀφοῦ δέν εἶσαι ἀξίος νά κυβερνήσῃς οὔτε τὴ σπηλιά σου! Μέρα - νύχτα τσακώνεσαι μὲ τὴ συντροφισσά σου... Μὲ τὸν ἀπαίσιο τρόπο ποὺ φέρεσαι στοὺς ἀνθρώπους, κατάφερες νά διώξῃς ἀπὸ κοντά σου καὶ τὸν μονάκριβό σου γιό! Ἄν ὁ Κραγιαμποῦ δέν εἶχε τόσο εὐγενική ψυχὴ καὶ τόσο χρυσή καρδιά, δέν θά θριοσκόταν, αὐτὴ τὴ στιγμή ἐδῶ. Ὡστε πεθαμένο δέν θά ἤθελε νά σέ ξαναδῇ στὰ μάτια του !

— Πᾶψε! τῆς ξαναφωνάζει ἔξω φρενῶν ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν. Πᾶψε γιατί θά σέ σκοτώσω !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, κίτρινος σάν τὸ κερί τῆς μέλισσας, τὸν ἀγριοκυττάζει :

— Σκασμὸς, σοῦ εἶπα !

Οι δύο γυναίκες χύνονται μανι ασμένες να σπαράξουν τον "Αρχοντα της Ζούγκλας...

μουγγρίζει.

Καί ξαναγυρίζοντας στο θαρραλέο Κορίτσι, μουρμουρίζει.

— Λέγε, παιδί μου! Συνέχισε...

"Η Βάντα άτάραχη κι αδιάφορη πάντα εξακολουθεί. Χωρίς θυμό, νεύρα, μίσος ή κακία. Μιλάει απλά και ήσυχα. Δεν δείχνει ούτε πάθος, ούτε φανατισμό :

— "Αν κυβερνούσε τη Ζούγκλα ο Γκαούρ, άνθρωποι και θεία θα ζούσαν ευτυχισμένοι !

Τώρα πετιέται όρθος ό μεψός γίγαντας :

— Πάψε, τρελλοκόριτσο ! της φωνάζει. "Ο Ταρζάν είναι άξιος "Αρχοντας της Ζούγκλας! "Εγώ δέν...

"Ο λευκός γίγαντας τον κυττάζει με οίκτο :

— Είσαι κ' εσύ ψεύτης, Γκαούρ! "Αφησε λοιπόν ν' ακούσουμε καμμιά αλήθεια από τὰ χείλια αυτής της μικρής ήρωίδας !

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Καί η Βάντα συνεχίζει για πολλή ώρα με τό ίδιο θάρρος και ειλικρίνεια, τό άμειλικτο

«Κατηγορώ» της.

“Όμως όσο σκληρά λόγια λέει για τόν Ταρζάν, τόσους έπαίνους κάνει στον Γκαούρ. Λέει πως αυτός μονάχα είναι άξιος νά κυβερνήση τή Ζούγκλα και αυτός πρέπει νά γίνη “Αρχοντάς της.

“Έτσι, φθάνει κάποτε στο σημείο νά πη και τούτα ακριβώς τά λόγια :

— “Αν ό Ταρζάν δέν θελήσῃ νά παραιτηθῇ μονάχος από τό θρόνο τῆς Ζούγκλας, ό Γκαούρ ἔχει ἱερή ὑποχρέωσι, ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων και τῶν θηριῶν της, νά τόν βγάλῃ ἀπό τή μέση αὐτός!

“Ο μελαψός γίγαντας πού τήν ἀκούει νά μιλάῃ ἔτσι γιά τόν Ταρζάν, πού τόσο πολὺ ἀγαπάει καὶ σέβεται, γίνετ' ἔξω φρενῶν. Καὶ ἀρπάζοντας τὴ Βάντα ἀπὸ τὰ μαλλιά, κἀνει νά τὴν κτυπήσῃ κάτω!

“Όμως τὴν ἑξαλλῇ αὐτὴ ἐνέργειά του, ἀντιμετωπίζει, κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο, ό “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας :

‘Αρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν Κοπέλλα καὶ δίνοντας μιὰ θάναυση σπρωξιὰ στὸν ὑπέρροχο “Έλληνα, τοῦ φωνάζει :

— Γκρεμοτσακίσου ἀπ' τὰ μάτια μου, ἀνδρε! Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ κι ἀδύναμο Κορίτσι θρῆκες νά δείξης τὴν παλικαριά σου;!

Φαίνεται πὼς ἡ σπρωξιὰ τοῦ μανιασμένου Ταρζάν δέν ἦταν μονάχα θάναυση καὶ δυνατὴ, μὰ καὶ ξαφνικὴ καὶ ἀπρόσπτη!

“Ο Γκαούρ πού δέν περιμέ-

νε ποτὲ ἓνα τέτοιο φέριμο, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ γκρεμίζεται στὸ ἔδαφος.

— Χά, χά, χά! καγχάζει ό “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. Οὔτε νά σ' ἀγγίξω δέν προφταίνω καὶ σωριάζεσαι κάτω σὰν ἄδειο τσουβάλι! Χά, χά, χά!

“Ο περήφανος “Έλληνας νοιώθει μεγάλη ντροπὴ γιά τὸ πάθημά του. Ξαναπετιέται ἀμέσως ὀρθός. Καὶ σφίγγοντας ἀσυναίσθητα τὴ γροθιά του τὴν τινάζει, μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ δύναμι, ἴσια κατὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ταζάν...

“Όμως σβέλτος κα πονηρός καθὼς εἶναι ό “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, προφθαίνει, κάνοντας μι' ἀπότομὴ κίνησι νά παραπερίσῃ λίγο. “Ετσι ἡ τρομακτικὴ γροθιά τοῦ “Έλληνα θρίσκει στὸ κενό. Κ' ἐκεῖνος, χάνοντας γιά δευτέρη φορὰ τὴν ἰσορροπία του, ξαναγκρεμίζεται κάτω. Τὰ μπρούμυτα αὐτῇ τῇ φορὰ!

— Χά, χά, χά! καγχάζει ό Ταρζάν. Πολλὲς φορές σοὺ τόχω 'πῇ νὰ μὴ τὰ θάζης μαζὶ μου, Γκαούρ! Γιατὶ θὰ πεθάνης, δυστυχισμένε! Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς ἐγὼ δέν ἀστειεύομαι!

Κι' ἀμέσως, τινάζοντας τὸ πόδι του πάνω ἀπὸ τὸ μελαψὸ παλικαρί πού κάνει ν' ἀνασηκωθῇ, τοῦ δίνει μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλίου του.

“Ο Γκαούρ βγάζει ἓνα θραχνὸ πονεμένο βογγητό. “Όμως ἀντὶ νά σωριαστῇ κάτω ἀναισθητός, πετιέται ὀρθός.

Κι άρχίζει νά στριφογυρίζη γρήγορα σάν σβούρα !

Τό τρομερό κτύπημα πού είχε δεχθῆ στό πίσω μέρος τού κεφαλιού — στή θάσι τῆς σπονδυλικῆς του στήλης — τόν ἔχει κάνει νά νοιώθῃ σάν τρελλός. Σάν τρελλός πού μονάχα στὸν ὕλγγο τῆς περιστροφῆς ἀποζητάει τὴν ἰσορροπία του !

Ὁ γιός τοῦ Ταρζάν σπεύδει νά τὸν συγκρατήσῃ. Ἐνῶ ἡ Ταταμπού χύνεται σάν μανιασμένη τίγρι πάνω στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Κακοῦργε ! τοῦ φωνάζει. Καί μὲ νύχια καὶ δόντια ζητάει νά ξεσχίση τίς σάρκες του.

Ταυτόχρονα χύνεται πάνω του κ' ἡ Βάντα. Πασαλίζει κι αὐτὴ νά τὸν σπαράξῃ !

ΔΑΓΚΩΜΑΤΙΑ ΣΤΟ

ΛΑΙΜΟ

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού πού ἐξακολουθεῖ νά κρατᾷ στὰ χέρια τῆς τὰ πόλοιπα ἀγριολούλουδα, βλέπει τὸ μακελειό πού γίνεται καὶ μουρμουρίζει ἱκανοποιημένη :

— Εὐτυχῶς ! Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ : Κάποιος ἀπ' ὅλους σας θὰ τὰ τινάξῃ ! Δὲν θὰ πάῃ χαμένη ἡ ἐπικήδειος... ἀνθοδέσμη μου !

Μὰ νά :

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ὁ κτυπημένος στό κεφάλι, Γκαούρ, συνέρχεται κάπως. Ἀρπάζει τίς δυὸ γυναῖκες πού ζητᾶνε νά σπαράξουν τὸν Ταρζάν καὶ τίς ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτόν...

... ἀπ' αὐτόν...

Ἡ γενναία καὶ περήφανη ἑλληνικὴ ψυχὴ του δὲν ἀνέχεται νά πάθῃ κακὸ οὔτε κ' ἓνας ἐχθρὸς του ἀκόμα. Πολὺ περισσότερο αὐτὸς πού εἶναι φίλος κι «ἀδελφός» του. Πού στίς φλέβες του τρέχει, ἀπὸ χρόνια τώρα, τὸ ἴδιο αἷμα !

Ὅμως ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει, στό μεταξύ, γίνει θεριὸ ἀνήμερο. Ἡ ἐπίθεσι τῶν δυὸ γυναικῶν καὶ τὸ αἷμα πού τρέχει ἀπὸ τὸ σχισμένο πρόσωπο καὶ κορμὶ του, τὸν ἔχει ἐξαγριώσει.

Ἐταί, μόλις ἀντικρύνει μπροστά του τὸν Γκαούρ, μανιάζει ἀκόμα περισσότερο. Τὸν ἀντιμετωπίζει ὀχι σάν σωτήρα, μὰ σάν ἐχθρὸ κι ἀντίπαλο !

Δοκιμάζει νά τὸν κτυπήσῃ μὲ τίς φοβερὲς γροθιές του. Μὰ ὁ μελαψὸς γίγαντας προφθαίνει. Τοῦ ἀρπάζει γερά τὰ δυὸ του χέρια !

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀφάνταστο πονηρὸς καὶ καταχθόνιος. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ πιά νά τοῦ κἀνῇ κακὸ μὲ τὰ χέρια, τινάζει τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ λαιμὸ τοῦ Γκαούρ. Τοῦ δαγκώνει μὲ λύσσα τὸ λαιμό. Ἀκριθῶς στὴν καρωτίδα. Καὶ σφίγγει μὲ μανία τὰ δόντια του γιὰ νά τοῦ τὴν κόψῃ !

Τὸ μελαψὸ παλικάρκι δοκιμάζει ἀφάνταστο πόνο. Νοιώθει νά κόβεται ἡ ἀνάσα του. Μουγγρίζει θραχνὰ κι ἀπαίσια...

Μιά στιγμή ἀκόμα καὶ τὰ φοβερά δόντια τοῦ Ταρζάν θὰ ἔχουν κόψῃ, πέρα γιὰ πέρα,

τὴν καρωτίδα του. Καὶ ὁ θάνατος θάρθη ἀκαριαῖος !

Μὰ τὸ τραγικὸ αὐτὸ ἀνεπανόρθωτο δὲν προφθαίνει νὰ γίνη...

Ἡ Τζέιν — πού μέχρι τώρα δὲν εἶχε ἀνακατωθῇ στὸ κακὸ πού γινόταν — ἔλεπει πρώτη τὴν τραγικὴ θέσι πού θρίσκεται ὁ Γκαούρ. Καὶ τραβῶντας τὸ πιστόλι της, ἀκουμπάει τὴν κάννη του στὸ κεφάλι τοῦ συντρόφου της.

— Μή! οὐρλιάζει. "Ἀνοιξε τὸ στόμα σου! Θὰ πυροβολήσω !

Ὁ Ταρζάν δὲν μπορεῖ θέβαινα νὰ κάνη ἀλλοιῶς. Καὶ τὰ θανατερά του δόντια παρατᾶνε ἀμέσως τὸ λαιμὸ τοῦ μελαφροῦ παλικαριοῦ...

"Ὅμως οἱ ἀθάσταχοι πόνοι καὶ τὸ φᾶσμα τοῦ θανάτου, ἔχουν κάνει τὸν Γκαούρ σάν τρελλό.

"Ετσι, ἀμέσως μόλις νοιώθει λεύθερη τὴ ματωμένη καρωτίδα του, ἀρπάζει στὰ σιδερένια μπράτσα του τὸν Ταρζάν. Τὸν σηκώνει ψηλά ! Καὶ κάνοντας μερικὰ γρήγορα ὅηματα, φθάνει στὰ τελευσὰ θράχια τῆς θεόρατης κορφῆς τοῦ πέτρινου θουνοῦ του...

Κάτω χάσκει τὸ ἀβυσσαλέο θάλασσο. Καὶ ἕνας θράχος ἀνπέση ἀπὸ κεῖ πάνω, ὥσπου νὰ φθάσῃ κάτω, θὰ ἔχη γίνη χίλια κομμάτια!

Ὁ μανιασμένος μελαφρὸς γίνοντας οὐρλιάζει :

— Θὰ πεθάνῃς, Ταρζάν! Θὰ πεθάνῃς !

Καὶ κάνει νὰ τὸν πετάξῃ

κάτω στὴ θανατερὴ ἀβυσσο !

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή παρὰ ξενος θόρυβος φθάνει στ' αὐτιά του... Ὁ Γκαούρ κυττάζει κάτω πρὸς τὰ θράχια τοῦ πέτρινου θουνοῦ. Καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διὰ πλάτα ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη!

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

"Ὅμως ἂς τραθῃξομε γιὰ λίγο τὰ μάτια μας ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ συμφορὰ πού προκεῖται νὰ θρῇ τοὺς ἡρώες μας πάνω στὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου ἑλληνικοῦ θουνοῦ.

Πρέπει μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας νὰ πετάξομε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μας Ποκοπικό. Νὰ δοῦμε πού πῆγε φεύγοντας. Τί ἀπέγινε ψάχνοντας νὰ θρῇ τὸ χαμένο μαχαίρι τοῦ Ταρζάν...

... ..

Καὶ νᾶτος :

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος «Ἀντρακλας» φθάνει στὸ μέρος πού εἶχε γίνη ἡ φοθερὴ πάλι μὲ τὴν τεράστια τρομακτικὴ Σαραντοποδαρούσα. Αὐτὴν πού εἶχε σκοτώσει ὁ Κραγιαμποῦ πυροβολώντας τὴν στὸ μάτι. Καὶ πού μόλις σωριάστηκε κάτω νεκρή, ἄρχισε ἀμέσως νὰ μικραίνει, νὰ μικραίνει... Ὡσπου κατάντησε νὰ γίνη ἕνα ἀσήμαντο συνηθισμένο ἔρπετό. Τὸ σῶμα του δὲν ξεπερνοῦσε τώρα τοὺς δέκα πόντους...

Ὁ Ποκοπικό ψάχνει μὲ

προσοχή στο μέρος αυτό. Βρίσκει τη μικροσκοπική σκοτωμένη σαρανταποδαρούσα. "Όμως τὸ μαχαίρι τοῦ Ταρζάν δὲν φαίνεται πουθενά...

— Διάβολε ! μουρμουρίζει. Μπᾶς καὶ τὸ κατὰπτε κανέννας ἄγριος κόνικλος γιὰ νὰ σφαχτῇ μονάχος του;

Νὰ δῶς πού ξαφνικά ἀκούει ἀνθρώπινες πατημασιὲς νὰ πλησιάζουν. Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ᾄδῃ, νοιώθει δυὸ κοκκαλιάρικες παλάμες νὰ σφίγγουν τὸ λαιμὸ του :

— Σκύλε ! ἤρθε ἡ ὥρα νὰ ξεράσῃς τὴν ψυχὴ σου ! οὐρλιάζει ὁ ἄγνωστος πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν μονόφθαλμο Μάγο Νάχρα - Ντού.

Ὁ νᾶνος τὸν κυττάζει τρομοκρατημένος. Ἐνῶ ὁ φόβος πού νοιώθει μουςκεύει, σχεδὸν ἀμέσως, τὸ τομαρένιο παντελονάκι του.

— Ἀμάν, μπαρμπακύκλωπα ! τοῦ κάνει. Μὴ μοῦ παρασφίγγεις τὸ λαιμὸ καθότι μπορεῖ νὰ θυμώσῃ ἡ χατζάρα μου ! Ὅποτε στὸ δικό σου σθέρκο θὰ ξεσπάσῃ τὰ... νεύρα της !

Ὁ παντοδύναμος Μάγος, σφίγγει περισσότερο τὸ λαιμὸ του :

— Σκύλε ! τοῦ ξαναλέει. Κατέβηκες κρυφὰ στὴ βαθειὰ κατακόμβη μου ! Ἐπιάσες μὲ τὰ θρωμερά σου χέρια τὸ ἱερὸ μου βιβλίο. Καὶ διάβασες τὴ μαγικὴ λέξι «Κουχαζουχαράτ». Μ' αὐτὴν μπόρεσες νὰ μὲ τινάξῃς στὸν ἀέρα σὰν εἶχα μεταμορφωθῇ στὸν φτερωτὸ καθαλλάρη Μπούμπα

Χάν ! Ἐτοιμάσου λοιπὸν νὰ πεθάνῃς !

Ὁ Ποκοπικό, μὲ σφιγμένο τὸ λαιμὸ του, τὸν παρακαλᾷ ὀραχνά :

— Ἐλεος, Μάγκα ! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω ! Ἄν μ' ἀκούσῃς ἄλλη βολὰ νὰ πῶ Κουχαζουχαράτ νὰ μου... τρυπήσῃς τὴ μύτη !

Μὰ τὸ σφίξιμο τοῦ Νάχρα - Ντού γίνεται τώρα θανατερό. Τὰ μάτια τοῦ νάνου ξεπετιῶνται ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ γλῶσσα του : Δύο πιθαμές ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα !

— Αἰωνία μου ἡ μνήμη καὶ σὲ ἄλλα μὲ ὕγεια ! ψιθυρίζει ξεψυχώντας !

Ὅμως ξαφνικά κάτι ἀπίστευτο γίνεται :

Οἱ σφιγμένες παλάμες τοῦ ἐξαγριωμένου Μάγου χαλαρώνουν στὸ λαιμὸ τοῦ ἐτοιμοθάνατου Ποκοπικό.

Ὁ ἄμοιρος νᾶνος παίρνει ἀμέσως γρήγορες καὶ λαχταριστὲς ἀνάσες.

— Φτηνὰ τὴ γλύτωσες, ἀδερφέ μου ! κάνει μὲ θυμὸ στὸ Νάχρα - Ντού. Ἄν μ' ἐπνίγες, θὰ σ' ἐσφαζα ὅπως-δήποτε καί... δωρεάν !

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ !

Ὁ σκελετωμένος Μάγος κάθεται σταυροπόδι κάτω :

— Δὲν σ' ἐπνίξα τώρα γιὰτὶ σὲ χρειάζομαι ! τοῦ λέει.

Καὶ προσθέτει :

— Ἀλλὰ θὰ σὲ πνίξω ἀργότερα !

‘Ο Ποκοπίκο τὸν καθησυχάζει :

— Καλὰ θρ’ ἀδερφέ! Δὲν εἶναι καὶ τόσο θία. Θὰ περιμένω !

Καὶ ὁ Νάχρα - Ντοῦ τοῦ ἐξηγεί :

— ‘Εσὺ θὰ γυρίζης μπουσουλῶντας ἐδῶ κ’ ἐκεῖ καὶ θὰ μαζεύῃς μυρμηγκάκια...

— Γιὰ νὰ τὰ τρώω;

— ‘Όχι. Θὰ τὰ φέρνῃς σ’ ἐμένα...

— Θὰ τὰ τρώς τοῦ λόγου σου ;

‘Ο Μάγος ξαναθυμῶνει :

— Κάνε γρήγορα αὐτὸ ποὺ σοὺ λέω. Ἀρχίσε νὰ μαζεύῃς καὶ νὰ μοῦ κουβαλᾷς μυρμηγκία. Πρέπει νὰ τὰ στείλῳ στοὺς προκομμένους φίλους σου ποὺ βρίσκονται στὸ πέτρινο θουνό.

— Μὰ οὔτε αὐτοὶ τρῶνε μυρμηγκία! τοῦ κάνει ὁ νᾶνος,

‘Ο Νάχρα Ντοῦ μурμουρίζει μὲ μίσος καὶ κακία. Ἐνῶ τὸ μονάκριβο πράσινο μάτι του πετάει ἀστραπὲς ὀργῆς :

— Γλύτωσαν ἀπὸ τὸν Μπούμπα Χάν! Γλύτωσαν ἀπὸ τὴν γιγάντια Σαρανταποδαρούσα! Γλύτωσαν κι’ ἀπὸ τὸ τεράστιο μαῦρο Ὀρνιο! Ὁμως ἀπὸ τὰ μυρμηγκία ποὺ θὰ τοὺς στείλῳ, κανένας τους δὲν θὰ γλυτώσῃ! Ἡ Ζούγκλα μου θὰ καθαρῇ, μιά γιὰ πάντα, ἀπ’ αὐτοὺς!... Ἐμπρὸς λοιπὸν: Ἀρχίσε νὰ μοῦ κουβαλᾷς μυρμηγκία...

‘Ο Ποκοπίκο ὑπακούει, θέλοντας καὶ μὴ. Πέφτει κάτω στὰ τέσσερα. Καὶ μπουσου-

λῶντας ψάχνει καὶ ξεμακρύνει...

— Μπάρμπα - Μοναχομμάτη! τοῦ φωνάζει σὲ λίγο.

— Τί τρέχει; Δὲν βρίσκεις μυρμηγκία ;

— Βρίσκω, ἀδερφέ μου μπόλικά! Μόνο δὲν μοῖπες, πῶς νὰ στὰ φέρνω: Σφαγμένα ἢ ἀσφαχτα ;

.....

“Ὡρα πολλὴ ὁ νᾶνος πηγαινοέρχεται στὸ Μάγο κουβαλῶντας τοὺς μυρμηγκία. Κι’ ἐκεῖνος, μурμουρίζοντας παράξενα μαγικά λόγια, θγάζει ἕνα σακκουλάκι. Καὶ τὰ πασπαλίζει μὲ μιὰ μαυροπρίσινη σκόνη ποὺ ἔχει μέσα...

Ἔτσι τὸ ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται : Τὰ μικροσκοπικά μυρμηγκάκια ἀρχίζουν σιγὰ - σιγὰ νὰ μεγαλώνουν...

Γίνονται πρῶτα μεγάλα σὰν κατσαρίδες. Ὑστερὰ σὰν ποντίκια. Μετὰ σὰν χελῶνες... Ὡσπου φθάνουν κάποτε νὰ γίνουν τεράστια σὰν θουβᾶλια!...

— Ἀμὰν κάτι μυρμηγκάρες, ἀδερφέ μου! κάνει κατὰ-πληκτος ὁ Ποκοπίκο.

Καὶ γνωματεύει σοβαρῶς :

— Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ χωρᾶνε τώρα στίς... μυρμηγκοφωλιές τους!

‘Ο Νάχρα Ντοῦ μετμορφώνει ἔτσι, ἀμέτρητα ἀπὸ δαῦτα. Τέλος, καὶ μὲ τὴν παράξενη μαγικὴ γλῶσσά του, τὰ διατάζει :

— Πηγαίντε ἀμέσως στὸ θεόρατο πέτρινο θουνό. Σκαρφαλώστε γρήγορα στὰ θρά-

χια και φθάστε στην κορυφή του... Θέλω να σπαράξετε όλους βρίσκοντ' εκεί πάνω. Κα- νένας τους να μη μείνη ζων- τανός!...

Κ' ενώ το κοπάδι των τε- ράστιων μυρμηγκιών φεύγει τρέχοντας προς την ανατολή, ο νάνος πανηγυρίζει :

— Μπράβο, αδερφέ μου !
"Ετσι σε θέλω ! Ξεμπέρδεψέ τους να γίνης του λόγου σου "Αρχων της Ζουγκλίας. Και του λόγου μου... "Υπαυπιστά- ρα σου. Μήνας υπαίνει, μή- νας θγαίνει, να ισιμπάω τὸ μιστό και να τεμπελιάζω . . .

δραστηρίως!...

Ο Νάχρα Ντου τον κυττά- ζει ικανοποιημένος :

— Είσαι καλό κι' έξυπνο παλικάρι, Ποκοτίκο! τοῦ λέει. Αποφάσισα να μη σε πνίξω!...

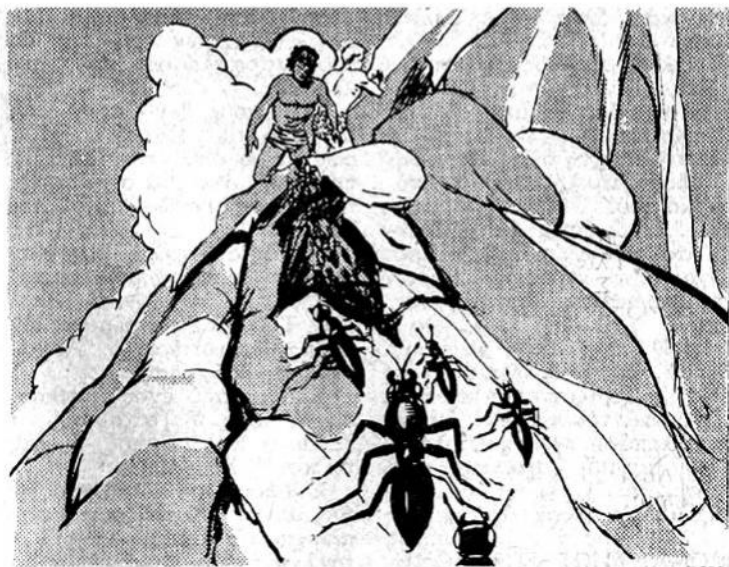
— Κι' ἐγὼ να υἱ σε... σφά- ξω!

— Θα σε κρατήσω για πάν- τα κοντά μου!

— Κράτα με!...

Ο Μάγος, ὅπως ξέρουμε, βρίσκεται καθισμένος κάτω σταυροπόδι...

Ο Ποκοτίκο σε μιὰ στιγμή ρίχνει ἀνήσυχη ματιά στοῦ λε-

Τρομακτική επίδρομή τεράστιων μυρμηγκιών γίνεται στην κορυ-
φή του πέτρινου βουνού...

φάλι του.

— Μιά ψείρα! τοῦ κάνει...
Νά στή σφάξω, μπάρμπα;

— Ο Νάχρα Ντού μουρμουρίζει :

— Είναι κι' άλλες πολλές, παιδί μου. Έλα νά με ψειρίσης λιγάκι...

Ο νάνος τὸν πλησιάζει πρόθυμα. Στέκει ὀρθὸς πίσω τοῦ.

— Έν τάξει! τοῦ λέει. Σκύψε τὴν κεφάλαι σου ν' ἀρχίσω.

Εκεῖνος χαμηλώνει τὸ ψειριασμένο κεφάλαι του:

— Έλα...

— Ομως ὁ διαβολεμένος Πακοπίκο, ἀντὶ νά τὸν ψειρίση, κάνει κάτι ἄλλο πῶ... πρακτικό :

Τραβάει σθέλτος τὴ χατζάρα του. Τὴν ἀνασηκώνει γιὰ νά πάρη φόρα, καί...

— Χράπ!

Κατεβάζει τὴ σκουριασμένη κι' ὀδοντωτὴ λάμα της στὸ σθέρκο του.

— Ωωωωχχχ! κίλει βογῶντας σπαρακτικὰ ὁ κακὸς Μάγος. Καὶ γέρνοντας ὑπροστά, σωριάζεται ἀναίσθητος κάτω...

— Έν τάξει : Σέ... ψείρ-ου, ἀδερφέ μου! τοῦ λέει.

Καὶ γονατίζοντας πλαῖ τοῦ ἀρχίζει νά τὸν ψάχνει. Θέλει νά τοῦ πάρη τὸ σακκοιλάκι μὲ τὴ μαγικὴ μαυροπράσινη σκόνη...

Τί νά τὴν κάνει, ἀρά γε,

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ

— Ἀλλὰ καιρὸς εἶναι τώρα νά ξαναγυρίσουμε στή θεό-

ρατὴ κορφή τοῦ περήφανου ἑλληνικοῦ θο-λοῦ...

— Οπως θυμόσσα ε, εἴχαμε ἀφήσει τὸν μανιασμένο Γκαούρ, ἄκρη-ἄκρη στὰ θράχια, νά κρατᾷ σηκωμένον ψηλὰ τὸν Ταρζάν. Καὶ νά εἶναι ἑτοιμος νά τὸν γκρεμοτσακίσῃ στὸ ἀβυσσαλεὸ θάραθρο ποῦ χάσκει κάτω του.

— Ομως τὴν τελευταίαι στιγμὴ παράξενος θόρυβος φθάνει στ' αὐτιά του.

— Ο μελαψὸς γίγαντας κυττάζει πρὸς τὰ χαμηλὰ θράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη!

— Ἐχει ἀντικρῦσει τὴν ἀγέλη τῶν γιγάντιων μυρμηγκιῶν ποῦ σκαρφαλώνουν πρὸς τὴν κορφή!...

— Ο Γκαούρ ξεχνάει μὲ μᾶς τὸ θυμὸ του. Παράτάει ἀμέσως κάτω ὀρθὸ τὸν ἀνθρωποπού, πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμή, ζητοῦσε νά σκοτώσῃ. Καὶ τοῦ λέει :

— Κύττα, Ταρζάν!... Καὶ νοῦργια συμφορὰ μᾶς περιμένει!

— Τί παράξενα τέρατα εἶν' αὐτά; ἀναρωτιέται ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

— Στὸ μεταξὺ ἔχουν φθάσει κοντὰ τους ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ἡ Χουχού.

— Σκύβουν κι' αὐτοὶ πρὸς τὸ θάραθρο. Κυττάζουν κατέπληκτοι τὰ παράξενα θεριὰ μὲ τὰ λεπτὰ καὶ μεγάλα πόδια ποῦ σκαρφαλώνουν.

— Ἡ «Μαύρη Γόησσα» ἀναστενάζει :

— Για μένα θάρχωνται !
μουρμουρίζει με θεβαιότητα.
Κάποιος θαγμαστής μου θά
τά στέλνη νά μέ... άπηγά-
γουνε!

Καί προσθέτει με κατανόη-
σι :

— “Όλο σέ μπελλάδες σās
θάζω, πού κακοχρόνο νάχω,
ή καφερή!... Άλλά μήπως
φταίω κι' έγώ; ‘Ο Θεός μ' έ-
καν' έτσι στρουμπουλή, χαρι-
τωμενούλα καί τσακπινσειδή!
“Όποιος μέ δη, ή καρδούλα
του παθαίνει έρωτική... κλα-
πάτσα. Μē συγχωρείτε κιό-
λας!...

‘Η Ταταμπού ψιθυρίζει συλ-
λογισμένη :

— Παράξενα τέρατα, αλή-
θεια!... Σάν μυρμήγκια φαί-
νονται.

— Ναί! Συμφωνούν οί δυό
γίγαντες: ό λευκός καί ό με-
λαιφός.

‘Ο Κραγιαμπού άμφιβάλλ-
λει :

— Μά είναι ποτέ δυνατόν;!
‘Υπάρχουν στη Ζούγκλα μυο-
μήγκια μεγάλα σάν θόδια;

‘Η πάντοτε ψύχραιμη καί
ατάραχη Βάντα, υποψιάζεται
πρώτη την πραγματικότητα :

— Νομίζω πώς κι' αυτή τη
φορά, ό Νάχρα Ντού μās
στέλνει αυτά τά τέρατα!...

Καί προσθέτει συμβουλευ-
τικά :

— “Αν θγούμε ζωντανοί κι'
άπ' αυτή την περιπέτεια, νά
χτυπήσουμε τό κακό στη ρίζα
του. ‘Ο κακοϋργος Μάγος
πρέπει νά έξοντωθῇ!...

‘Η φωνή του Ταρζάν άκού-
γεται τώρα διατακτική:

— ‘Ακολουθήστε με όλοι!..
Θά φύγουμε άπ' τό πίσω μέ-
ρος του θουνού!

— Ναί! συμφωνεί κι' ό
Γκαούρ. Τά τέρατα πού μās
κάνουν επιδρομή είναι φοβε-
ρά κι' άμέτρητα. Δέν θά μπο-
ρέσουμε νά τά θγάλουμε πέ-
ρα μαζί τους!

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΜΑΓΟΣ ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ

“Όμως ούτε κι' άπό τό πί-
σω μέρος του θουνού μπο-
ρουν νά ξεφύγουν οί ήρώες
μας. Γιατί κι' άπ' εκεί άλλη
άγέλη, άπό τά ίδι άλλόκοτα
θεριά, σκαρφαλώνει ετά θρά-
χια...

“Ολόκληρο τό πεδίο πέ-
τρινο θουνό έχει περικυκλωθῇ
άπό αυτά!

— Είμαστε χαμένοι! ψιθυ-
ρίζει με δέος ή Τζέιν. Κανέ-
νας πιά δέν μπορεί νά μās
σώση. Ούτε κι' αυτής ό διά-
βολος!

‘Η Χουχού χαμογελάει αί-
νιγματικά :

— “Ο άδολεμένος ειαβο-
λος μπορεί τά πάντα! μουρ-
μουρίζει. Μονάχα πού δέν εί-
ναι έδω τό χρυσό μου, πού
κακοχρόνο νάχη! Μē συγχω-
ρείτε κιόλας!...

— Καί τώρα; Τί θά κάνου-
με; ρωτάει χαμένα ό Κρ-
γιαμπού.

‘Ο Γκαούρ κι' ό Ταρζάν
δέν άποκρίνονται. Είναι θυ-
σμένοι στους συλλογισμούς
τους.

Τοῦ ἀποκρίνεται ὁμως ἡ γενναία καὶ ἀτρόμητη Βάντα :

— Θά μείνουμε καὶ θά παλέψουμε! "Άλλο τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνη... Ἡ τύχη θεοθάει τοὺς τολμηροὺς. Ἴσως νὰ καταφέρουμε νὰ σωθοῦμε!

Τὸ ποδοβολητὸ καὶ τὰ μουγγρητὰ τῶν γιγαντόσωμων μυρμηγκιῶν ποὺ σκαρφαλώνουν στὰ θράχια, ἀκούγονται τώρα πιὸ κοντὰ καὶ δυνατὰ!

Τ' ἀλλόκοτα τέρατα δὲν θ' ἀργήσουν νὰ φθάσουν στὴν κορφή... Ἡ ζωὴ τῶν ἐπτὰ συντρόφων, ποὺ θρίσκοντ' ἐκεῖ πάνω, θὰ τελειώσῃ κατὰ τὸν πιὸ φρικτὸ καὶ τραγικὸ τρόπο!...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχοῦ ἔχει φθάσει τώρα σὲ ἀπόγνωσι :

— Κρίμας τὰ κάλλητα καὶ τὴν ὁμορφιά μου! ψιθυρίζει μὲ δέος. Καλὲ θά ξετρελλαθοῦνε οἱ ἀποθαμένοι "Άντρες σὰν μὲ δοῦνε νὰ μπαίνω σὸν "Άδῃ κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδὼλας!

Ἄνησυχη καὶ ἡ Ταταμποῦ ρωτᾷ τώρα τοὺς δυὸ συλλογισμένους γίγαντες :

— Ἀκόμα δὲν σκεφτήκατε; Πᾶρ' τε μιὰ ἀπόφασιν τί θὰ κάνουμε! Τὰ φοβερά τέρατα, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θὰ φθάσουν ἐδῶ στὴν κορφή. Καὶ τότε θάνατι ἀργά. Πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ σωθοῦμε!...

"Όμως καὶ πάλι οὔτε ὁ Ταρζάν, οὔτε ὁ Γκαοῦρ ἀποκρίνονται. Κανέναν τρόπο σωτηρίας δὲν μποροῦν νὰ βροῦν. Στὴν ἀφάνταστα τραγικὴ θέ-

σι ποὺ θρίσκονται, δὲν ὑπάρχει καμμία διέξοδος! Μονάχα ὁ θάνατος θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ θεριά ποὺ φθάνουν γιὰ νὰ τοὺς σπαράξουν.

— Καλὲ νὰ πέσουμε καὶ νὰ σκοτωθοῦμε! προτείνει μελαγχολικὰ ἡ κοντόχοντρη πυγμαία.

— Γιὰ ποιοὺ λόγους; ρωτᾷ ἀφηρημένος ὁ Κραγιαμποῦ.

— Ἐσεῖς, δὲν ξέρω! τοῦ ἀποκρίνεται. Ἐγὼ πάντως θ' αὐτοκτονήσω διὰ λόγους... αἰσθηματικούς!

Μὰ νά : Ἡ ψυχραίμη Βάντα ρίχνει μιὰ ἰδέα :

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ κλειστοῦμε ὅλοι μέσα στὴν πέτρινη σπηλιά. Τὸ ἄνοιγμα τῆς εἶναι στενὸ. Μονάχα, ἕνα-ἕνα, θὰ χωρᾶνε νὰ περάσουν τὰ τέρατα. Ὅμως ἕνα-ἕνα θὰ μᾶς εἶναι εὐκόλο νὰ τὰ κτυπάμε κ' ἐμεῖς. Νὰ τὰ σκοτώνουμε προτοῦ μποῦνε μέσα!...

Καὶ νά: Δὲν ἔχει προφθάσει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια τῆς ὅταν τὰ πρῶτα γιγάντια μυρμηγκία παρουσιάζονται στὰ θράχια τῆς κορφῆς.

— Μέσα ὅλοι! φωνάζει ὁ Ταρζάν.

Κι' ὅλοι μαζὶ τρυπώνουν, τρέχοντας μέσα στὴ σπηλιά...

Ὅμως οἱ προβλέψεις τῆς Βάντας δὲν θγαίνουν καθόλου σωστές...

Τὸ πρῶτο θηριὸ ποὺ φθάνει σὸ στενὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, χύνονται μὲ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ρόπαλά τους νὰ τὸ σκοτώσουν. Μὰ γρήγορα

καταλαβαίνουν πώς δὲν μπο-
ροῦν νὰ κάνουν τίποτα. Γιατὶ
ἐκεῖνο χώνει τὰ τεράστια πό-
δια του μέσα στὴ σπηλιά.
Τοὺς ἐμποδίζει νὰ τὸ πλησιά-
σουν.

Ἔτσι, καταφέρνει νὰ μπῇ
μέσα...

Μὰ δὲν εἶναι μονάχα αὐτό.
Πίσω του ἀκολουθοῦν κι' ἄλ-
λα μυρμηγκοτέρατα. Περνᾶνε
κι' αὐτά, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ'
ἄλλο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς πέ-
τρινης σπηλιάς.

Φοβερὴ πάλι ἔχει ἀρχίσει

μέσα! Τραγικὰ ξεφωνητὰ ἀ-
κούγονται!...

Ὅμως νά: Ξαφνικὰ μιὰ
χοντρή καὶ ἀφάνταστα δυνατὴ
κραυγὴ σχίζει τὸν ἀέρα:

— Πίσω μυρμηγκάκια καὶ
οἱς ἔφαγαααα!...

Ἐνῶ ταυτόχρονα ἕνας τρο-
μακτικῶν διαστάσεων μαῦρος
ὑπεργίγαντας φθάνει, σκαρ-
φαλώνοντας, στὴν κορφή!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ

μέχρι ποῦ νὰ φθάσῃ ἡ ἐρχομένη Πέμπτη, ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ
τὸ καταπληκτικώτερο τεύχος τοῦ «Γ Κ Α Ο Υ Ρ - Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ

Γ ρ α μ μ έ ν ο ἀ π ὸ τ ὸ ν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Μονάχα ὅσοι δὲν τὸ διαβάσουν δὲν θὰ ποῦν πὼς εἶναι
ἀριστούργημα.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

“Όλες οι Έλληνοπούλες και τὰ Ἑλληνόπουλα περιμένουν με αγωνία τὴν ἔκδοσι καὶ κυκλοφορία τοῦ τεύχους :

“ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,,

ποῦ θὰ τὸ γράφῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

- Θὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ χρόνια ὀνειρευόσαστε καὶ περιμένετε.
- Θὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ κανένα ἄλλο δὲν θὰ μπορῇ νὰ συγκριθῇ μαζί του.
- Θὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ γίνετε φανατικοὶ ἀναγνώστες καὶ ὑποστηρικτὲς του.
- Θὰ εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ

καὶ ἀπὸ τοῦ 97ου τεύχους, ὁ ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» θὰ κυκλοφορήσῃ τέλεια ἀνακαινισμένος.

Συγγραφεὺς πάντοτε ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,,

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — Ἀθήναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 95

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σέ όλόκληρη την Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΙΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694